

תמים

**שיחות, מכתבים וסיפורים
השייכים לתמידי התמימים
"חיילי בית דוד"**

**שנת הקהל
יוצא לאור ע"י התלמידים השלוחים
לישיבת תות"ל סינסינאטי
יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד**

נדפס ע"י ולזכות הת' יוסף יצחק בן ריבה ציבי'

פתח דבר

ידוע מאמר המשנה "לא המדרש עיקר אלא המעשה" - היינו, שאין לאדם הלומד להסתפק בלימוד בלבד, אלא עליו לקיים את מה הנושא הנלמד.

זהו ייחודו של 'מבצע תמים' שהתקיים בישיבה, שאינו ככל 'מבצע' רגיל המתקיים בישיבות אשר בהם התלמידים לומדים נבחנים ומקבלים פרסים על פי הציונים שקיבלו, אלא שעל כל תלמיד מתלמידי הישיבה היה ללמוד מידי יום במשך זמן המבצע נושא בתורת כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א השייך לתלמידי הישיבות, ולאחר מכן היה עליהם לקיים את מה שלמדו. כגון: ביום שלמדו על הצורך בלימוד התורה, הי' עליהם לשבת וללמוד ביתר שאת ובהוספה מיוחדת. ביום שלמדו על חשיבות הכתיבה לרבי, הי' עליהם לכתוב לרבי, וכן הלאה.

בכל יום הי' 'נושא היומי' ו'תפקיד היומי' (ש(בד"כ) התאים לה'נושא היומי', שנבחרו בקפידה על ידי התלמידים השלוחים למשך זמן המבצע. זאת, בנוסף למטלות שבועיות אותם היה על התמימים לבצע, כגון טבילה במקוה, לימוד חת"ת וכדו'.

בסופו של היום הי' על התלמידים למלאות כרטיס בו השיבו על הפרטים הבאים: (א) מספר שאלות על ה'נושא היומי' שנלמד בין התמימים. (ב) ביצוע ה'תפקיד היומי' והמטלה השבועית.

'מבצע תמים' הסתיים בשבתון מרומם בשיקאגו, כשהתמימים ישבו והתוועדו במשך השבת עם השלוחים ואנ"ש בעיר.

הקובץ כולל:

א. שמונה עשר נושאים נבחרים בתורת כ"ק אד"ש מה"מ (ומשאר רבותינו נשיאינו) השייכים לתלמידי התמימים: (1) לימוד התורה. (2) מבחנים. (3) חת"ת רמב"ם. (4) מבצעים. (5) שבת. (6) הכנה לתפילה. (7) עבודת התפילה. (8) לבושים. (9) כתיבה לרבי. (10) צניעות. (11)

קובץ תמים

סיפורי חסידים. 12) עיתונים. 13) קריאת שמע ושינה. 14) שמירת הסדרים. 15) קבלת עול. 16) טהרת הראי' והדיבור. 17) עשה לך רב. 18) ניגונים.

ב. סיפורים והוראות שסיפר כ"ק אד"ש מה"מ, וכן התוועדויות ורעיונות של חסידים מחולקים ומסודרים לפי הנושאים הנ"ל.

ג. חמישים וארבע שאלות (באנגלית). שלש שאלות בכל נושא.

כאן המקום להביע תודתנו והערכתנו לראש הישיבה - הרה"ח ר' גרשון שי' אבצן על עזרתו ב'מבצע תמים'.

תודה מיוחדת להת' השליח א. מ. שיחי' שער על עזרתו המרובה בליקוט החומר, כמו"כ להת' יהודה חנני' שיחי' וואקס על עזרתו בהוצאת הקובץ, וכמו"כ תודה מיוחדת לכל התמימים שסייעו להוצאת הקובץ ולהצלחת השבתון.

וכן, תודה מקרב לב להרה"ת ר' דוד ורעייתו שיחיו פעלדמאן, על מסירותם הנפלאה בכל לבם ומאודם למען הצלחת השבתון. ולהרה"ת ר' אליעזר שיחי' טורין, שליח כ"ק אד"ש מה"מ לשיקאגו, וכן לשאר אנ"ש בשיקאגו שסייעו לשבתון.

אנו תפלה להשי"ת, שע"י שכולנו - תלמידי התמימים, "דעם רבי'נס קינדער", נקיים את ההוראות שבקובץ זה, נגרום נחת רוח רב לכ"ק אד"ש מה"מ ותיכף ומיד נזכה לראות "מלך ביופיו תחזינה עינינו" בהתגלות המיידית לעיני בשר, נאו!

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

התלמידים השלוחים

ימים הסמוכים לכ"ח סיון ה'תשס"ט,
שנת הקהל - ימות המשיח,
מאה ושבע שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
סינסינאטי, אוהיו.

תמימים - "חיילי בית דוד"

"איר לערנט דאך אין דעם
רבי'נס ישיבה, זייט איר דאך
דעם רבי'נס קינדער..."

לימוד התורה

כל הענינים הם טפלים בלבד לעומת עיקר ענינו

תכלית הכל איז דער לימוד הנגלה, לימוד החסידות און עבודת התפלה פון די תלמידים. און צוליב דעם זיינען דא די רמי"ם, משפיעים, הנהלה און אלע עניני הישיבה. וואס זיי אלע זיינען א טפל צוליב דעם לימוד התלמידים, וואס דאס איז דער עיקר.

וכשם ווי דאס איז בכללות עניני הישיבה, אזוי אויך בא די תלמידים גופא אז אלע זייערע ענינים גשמיים הנצרכים להתלמיד - צי אין דעם ענין ההשגחה, ההשפעה, הרמי"ם וההנהלה - דארף דאס ניט בריינגען קיין חסרון ומיעוט אין דער לימוד התלמיד, ווארום אלע ענינים זיינען דאך מער ניט ווי א טפל בלבד כנ"ל.

ובמילא דארף דער תלמיד וויסן, אז ער דארף זיך אויסטאן פון אלע ענינים, און אז זיין עיקר איז - ופרצת אין לימוד הנגלה, לימוד החסידות און עבודת התפלה.

(משיחת ש"פ קדושים תשי"ט)

כל שאר העבודות הם רק "הכנה" לעבודה דלימוד התורה

אף שכל סוגי העבודות המוטלים על תלמידי תומכי תמימים - גם עבודת התפלה, הפצת המעינות וכו' - כאו"א מהם עיקר ועבודה לעצמו, מ"מ ה"עבודה תמה" של תלמיד הישיבה היא - לימוד התורה, וכל שאר העבודות הן בערכה הכנה להתכלית ...

מכהנ"ל - הוראה ברורה בדבר הנהגת תלמידי ישיבת תומכי תמימים שעיקר ענינו של התלמיד הוא לימוד התורה; וא"א לו להצליח בלימוד התורה כ"א ע"י היגיעה, וכמאמר רז"ל "יגעתי ומצאתי תאמין": באם אינו מתייגע בתורה (יגיעה אמיתית - לימוד יותר מרגילותו, היפך טבעו) - גם אם מדייק בשמירת זמני הלימוד - א"א לו להצליח בלימודו...

(משיחת אחש"פ תשל"ו)

בעת הלימוד עליו להיות מונח בזה לגמרי

.. בשעת ער לערנט תורה, דארף ער וויסן אז ער דארף זיין אין דערויף אינגאנצען, און ניט אז ער זאל טראכטן ווען וועט ער שוין גיין טאן אין הפצת המעיינות, אדער אז ער זעט א "טאנק", לויפט ער גלייך צום "טאנק": נאר בשעת ער לערנט דארף ער ליגן אין דערויף אינגאנצען. וכידוע די שיחה פון רבי'ן נ"ע אז א "פנימי" איז דער וואס בשעת ער טוט איין זאך, ליגט ער אין דערויף אינגאנצען, און ער טראכט ניט וועגן אן אנדער זאך.

(משיחת ש"פ במדבר תשל"ה)

גם בזמנים הפנויים חייבים ללמוד

נה אחת" - כדאי ונכון להשתדל להשלים את הלימוד ד"משנה תורה" בשנה אחת, ורק אלה שאי אפשר להם בכך - ישלימו את הלימוד בשלש שנים ..

(משיחות אחש"פ (ושלאח"ז) תשד"מ)

מבחנים

מי שלא ייבחן - לא אכניסנו ליחידות!

לפני ר"ה צריך לעשות חשבון צדק, וזה צריך להיות לא רק ב"חשבון הנפש" איך שעברה השנה, אלא גם בלימוד. ולכן אמרתי לפני כמה שנים שבסוף הזמן יבחנו את הת' בחסידות ובנגלה. אבל בשנה הראשונה עוד שמעו לזה, אבל לשנה השני' כבר לא הועיל, ומה עשו - לכל לראש הפכו את השם "בחינה" לאנגלית ("טעסט"), ואח"כ נכנסו כמה ושאלו האיך אפשר לעשות דבר כזה ("טעסט") בחסידות!?

ואז נתחוויר לי מעשה א', שפעם סיפר לי כ"ק מו"ח אדמו"ר שהוא רצה לעשות איזה ענין בחסידות, ובא א' מהחסידים הגדולים ושאל האיך אפשר להכניס דבר כזה בחסידות, ונסע כ"ק מו"ח אדמו"ר לאהל אביו, וכשחזר לא נתפעל ועשה דבר זה. והתפלאתי במאד

למה סיפור לי סיפור זה, ומה יועיל לי דבה זה, אבל עכשיו נתחוויר לי, וכמו שאז לא התפעל כ"ק מו"ח אדמו"ר מטענה זו, כך גם אני לא אתפעל מטענה זו.

ואם ישנם כאלו שלא ירצו, הנה על עצמי אני שולט בינתיים (בזכרון אחדים: "דערויילע, איז אויף מיין צימער בין איך א בעה"ב"), ומי שלא ייבחן - לא אכניסנו ליחידות וגם בכתב לא אענה!

ושזה יהי' לא "טעסט" אלא "בחינה", ולא רק "בחינה" כ"א "חשבון", ולא רק "חשבון" כ"א "חשבון צדק", וכל א' יראה מה שחסר לו בשנה שעברה, ויחליט איך לתקן זה בשנה הבאה.

ויכניסו רשימה מכל התלמידים, איך שידעו, ויעשו את זה עד שמיני עצרת.

(משיחת ש"פ נצבים תשכ"ד)

זהו ענין הנוגע לכל המציאות שלו!

לא לו שיטענו: היתכן, הרי מעבר לים לא הי' נהוג לערוך בחינות, ובמילא "מעשה אבותינו בידינו" - התשובה היא : מעבר לים גם לא הי' נהוג לקרוא עיתונים בכל יום... ולא עוד, אלא שלא הי' קיים בכלל המושג של קריאת עיתון; כיום אבל, "חייבים" לראות את העיתון בכל יום, כדי לדעת מה נעשה ב"שוק המניות"...

כיצד יראה בעיני ה"שייגעץ" שגר בשכנותו - טוען הנערי - כשלא ידע מה נאמר בעיתון?!...!

מה איכפת לך מה יחשוב ה"שייגעץ", "עיקר הוא שהנך לומד תורה! זוהי כל המציאות שלך!

ובכל אופן, אי אפשר להמתין עד שישתנה מעמדו ומצבו כו', שכן, גם בינתיים חייב בלימוד התורה. ולכן, לאור המצב ההוא, יש צורך בעריכת "בחינות", שעי"ז יתוסף זירוז ועידוד כו' בלימוד התורה, כנ"ל בארוכה.

ובודאי לא יעשו "פשט'לאך", ולא ינסו להתחכם ולהתחמק מהבחינות, שכן, מדובר אודות ענין הנוגע לכל המציאות שלו !

(משיחת ש"פ דברים תשמ"ו)

סוג חדש של "ציון": "לא הי' מוכן לבחינה"!!!

בא' הפעמים שנתקבלה רשימה מהציונים בבחינות, מצויין מאד, מצויין, טוב וכיו"ב, כאו"א לפום שיעורא דילי' - הי' סוג חדש של "ציון" שלא שערום אבותינו: "לא הי' מוכן לבחינה"!!!

מעולם לא נשמע שתלמיד ישיבה לא יהי' מוכן לבחינה! הרי אתה לומד בישיבה - אז מהו הפירוש שאינך מוכן לבחינה אם למדת אם לאו?!

(משיחת אור לי"ב טבת תשמ"ז)

מטרת הבחינות: לדעת ברור את מצבו של הנבחן בלימודו

. . . מטרת הבחינות האמורות היא כדי לדעת ברור את מצבו של כל נבחן בלימודו, ומתאים לזה - צריכות הבחינות להיות לשמן, באופן שאין מרחמים בבחינה ואין שום תלמיד פטור ממנה.

(ממכתב - המזכירות - ערב יו"ד כסלו-תשכ"א)

חת"ת רמב"ם

לימוד כל התורה כולה ע"י לימוד ג"פ רמב"ם ליום

ויהי רצון, שמהדיבור בכל ענינים אלו, יתוסף בכל אחד מתלמידי הישיבות כאן, ובכל אחד מתלמידי הישיבות בכל מקום שהם - שילמדו את כל התורה כולה !

. . וזאת ניתן לקיים בפועל ע"י לימוד הרמב"ם באופן שמסיימים את כולו מתחלתו ועד סופו. וע"ד סיום הרמב"ם שסיימנו זה עתה, בתחילת שבוע זה - בו סיימנו את הלימוד באחד המחזורים דלימוד הרמב"ם, ומיד אח"כ התחילו עוד הפעם מתחילת הרמב"ם, וגם זה - על מנת לסיימו במשך השנה הבאה, כיון שהלימוד הוא מתאים להמנהג שנתפשט - לימוד ג' פרקים ליום, שאז מסיימים בכל שנה את הרמב"ם, עכ"פ פעם אחת.

(מר"ד אור לבדר"ח מרחשון תשנ"ב)

לאחד את כל ישראל ע"י לימוד הרמב"ם

דובר כמ"פ אודות ההשתדלות לאחד את כל בני"י - ובפרט שעיי"ז מקרבים את הגאולה (מכיון שסיבת הגלות היא היפך הענין דאהבת ישראל).

ומהדרכים לזה - כאשר כל בני"י מתאחדים ע"י לימוד ענין אחד בתורה . . וכיון שכל עניני בני"י ושלמותם שייכים ותלויים בתורה ושלמותה (ישראל מתקשרין באורייתא) - יש להתאחד ע"י לימוד הכולל את התורה כולה . .

ומפני טעמים הנ"ל (ועוד טעמים) - באתי בהצעה:

נוסף על השיעורים הקבועים בלימוד הש"ס (בבלי וירושלמי), לימוד הלכות הצריכות למעשה, וכל שאר השיעורים בתורה כל חד וחד לפום שיעורא דילי' - כדאי ונכון שכאו"א יקבל על עצמו (בל"נ - כמובן) ללמוד שיעור קבוע בספר "משנה תורה" להרמב"ם, היינו, שיחלק את ספר הרמב"ם לשיעורים קבועים לכל יום ויום, כך שמדי יום ביומו ילמדו כולם שיעור אחד, עד לסיום כל ספר הרמב"ם - כולם ביום אחד . .

כשם ש"המנהג הפשוט בכל ישראל שמשלימין את התורה בשנה אחת" - כדאי ונכון להשתדל להשלים את הלימוד ד"משנה תורה" בשנה אחת, ורק אלה שאי אפשר להם בכך - ישלימו את הלימוד בשלש שנים . .

(משיחות אחש"פ (ושלאח"ז) תשד"מ)

"שחרור" משיעורי חת"ת - "משחרר" אותו ג"כ מהתוצאות הטובות

במענה על מכתבו מ-16/12 בו כותב אשר מפני שעמוס הוא בלימודים שומר רק על שיעור דחומש עם פירוש רש"י אבל אינו שומר שיעור תהלים חדשי וכן השיעור בתניא, ומבקש אם אפשר לשחררו משני שיעורים האחרונים.

ותמיהני עליו, כי אין שמירת השיעורים לטובת מי שהוא אחר אלא לטובתו הוא, וככל עניני תורה ומצוה שהם לטובת אדם הלומד ומקיים המצוה, ומזה מובן ששחרור משמירת השיעורים "משחרר" גם כן מתוצאות הטובות הבאות על ידי שיעורים אלו.

(ממכתב כ' טבת תשי"ז)

שאלתו הראשונה של משיח: "על כמה יהודים פעלת שילמדו חת"ת"?

בשעת משיח וועט קומען, וועט ער ניט וויסן קיינע קונצן, נאר ער וועט מאנען: "אלה פקודי המשכן"? שרייב אן אויף א צעטיל . . וויפל אידן האסטו געמאכט זיי זאלן לערנען חת"ת?!...!

(משיחת ש"פ פקודי תשכ"ז)

מבצעים

"מלחמת בית דוד" בימינו היינו ע"י הפצת המעיינות חוצה

הסוג ד"אשר חרפו עקבות משיחך" אינם "אויביך ה'" - אדרבה, הם יהודים לומדי תורה ומקיימי מצוות, אלא שאינם יכולים לסבול שיהודי אומר "אט-אט קומט משיח", מכיון ששומעים כבר את פעמי "עקבות משיחך"!

זוהי איפוא "מלחמת בית דוד" בימינו אלו - לבטל את הענין ד"אשר חרפו עקבות משיחך", וזאת - ע"י הפצת המעיינות חוצה, היינו, שיוצא מד' אמות שלו, אפילו כאשר

ד' אמותיו הם ב"לויבאוויטש"... והולך למקום ה"חוצה", שם נמצאים אלו "אשר חרפו עקבות משיחך", ושם מפיץ את מעיינות החסידות !

ופשיטא, שכל זה צריך להעשות בדרכי נועם ובדרכי שלום, אבל - באופן של מלחמה, היינו, שהולך בתוקף, וללא כל פחד, ועד שאינו חושב ומהרהר כלל אודות סכנת המלחמה, כדי שלא יבוא לעבור על הציווי ד"אל ירך לבבכם גו'", וביחד עם זה - כאמור - בדרכי נועם ובדרכי שלום, ואז מצליח לפעול באופן המתאים . . .

(משיחת כ"ף מר-חשון תשמ"ה)

הפצת המעיינות צ"ל מתוך הרגש דחיות דוקא

כאשר התלמיד יוצא להתעסק בהפצת המעיינות חוצה, הרי אע"פ שפעולה זו באה אצלו ע"י ענין של מסירות נפש, אעפ"כ, בנוגע לפעולה עם הזולת אין ניכר אצלו כלל שזהו ענין הכרוך עם מס"נ, היינו שעושה זאת מתוך הכרח כו', אלא הוא מתעסק בזה 'מתוך חיות כו'.

ואע"פ שהוא תלמיד ישיבה, וענינו רק לקבל ולציית להוראות של הראש ישיבה, המשפיע והמשגיח (ובפרט ע"פ המבואר בשיחה הידועה אודות אור המשפיע ואור המקבל), וא"כ, למאי נפק"מ (לכאורה) אם פעולתו בהפצת המעיינות חוצה היא מתוך הרגש וחיות כו', - העיקר הוא שמציית ומתנהג בפועל ע"פ ההוראות שמקבל מהנהלת הישיבה!?

הנה הביאור בזה - שבאם מתעסק בהפצת המעיינות חוצה ללא כל חיות כו', הנה כאשר אותו יהודי שמנסה להשפיע עליו רואה שהוא מדבר עמו מתוך כפי' והכרח, או שעושה זאת בקרירות, "קאלט בלוטיק" עכ"פ, או באופן ד"מים פושרים", ללא הרגש וחיות כו' - הרי בודאי לא יצליח לפעול מאומה על הזולת.

ולכן למרות שראשית העבודה ועיקרה ושרשה היא באופן דקבלת עול, הנה ביחד עם זה הרי הוא מתעסק בכללות הענין בהפצת המעיינות חוצה מתוך הרגש וחיות דוקא . .

(משיחת ש"פ לך-לך תשמ"ב)

"הפצת המעיינות חוצה" הוא השער דרך בו עולים ויורדים התורה והמצות של אנ"ש והתמימים

כ"פ עוררתי לכמה מאנ"ש ע"ד המובא בדא"ח בכ"מ שלכל אחד ישנו שער, היינו מצוה וענין מיוחד דרך בו עולים ויורדים התורה המצוות וכל ההשפעות, ובאנ"ש והתמימים בפרט בזמננו זה הוא הענין דהפצת המעיינות חוצה . . .

(ממנתב ז' שבט תשט"ז)

הליכה ל'מבצעים' היא ציווי מהקב"ה

אין דעם זמן וואס ער דארף גיין אויף די מבצעים, מאנט מען ביי אים אז ער זאל דאס טאן מיטן חשק הכי גדול - מצד זיין ביטול צום משלח, וואס דער משלח איז דער אויבערשטער אליין, דורך "עבדיו הנביאים", ביז צו נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר.

(משיחת ל"ג בעומר תשל"ח)

"מבצעים" גם ל"יושבי אוהל"

אויך "יושבי אוהל" דארפן טאן אין אלע "מבצעים" און אין הפצת היהדות בכלל, נאר אין די זמנים וואס נשיא דורנו האט איינגעשטעלט אז דעמולט דארף מען לערנען תורה - דארפן זיי דעמולט לערנען תורה בהתמדה ושקידה, און אין אן אופן פון "תורתו אומנתו".

(משיחת ל"ג בעומר תשל"ח)

שבת

דברי כ"ק אדמו"ר מוהרש"ב בנוגע לשבת

ויום הש"ק קדוש יהי' כולו על עסק דא"ח ובד"כ צריכים לשמור מאד הזמן ביום הש"ק לעמוק בו בתורה ולא לפנות ח"ו לדברי הבאי אשר גם בימות החול צריכים להזהר

בזה וביותר בש"ק כי קדוש היום לד' אלקינו וניתן לישראל לשבוע ולהתענג מטובו ית' והטיוול ביום הש"ק הוא בלתי מרוצה כלל וכלל, ולא מצאנו שהותר ביום הזה רק לישן יותר מעט מכל יום, וכן לענגו באכו"ש, אבל בתנאי שיהי' לכבוד שבת, והיינו שירגיש שזה לכבוד שבת ואימת שבת עליו היינו הביטול הכללי דשבת עליו (וכידוע דשבת הוא עליית חיצוניות העולמות ג"כ והכל עולה למעלה ובפרט ע"י תפלה דשבת מתעלי נפשו כו' וידוע דתפלות דשבת וסעודות דשבת שייכים המה זל"ז) אבל לבטל הזמן בשבת בדברי הבאי ח"ו הוא עון גדול ר"ל, ובפרט בענין הטיול בש"ק שאז כל העולם מטיילים לא ינקה מרע ח"ו ושומר נפשו ירחק מזה.

(קונטרס עץ חיים אות כ"ה)

בכלל הסדר הוא - ללמוד בשבת שליש נגלה

אמאל אין א פארבריינגען האב איך גערעדט או בימי החול דארף מען לערנען צוויי שלישים נגלה און איין שליש חסידות, און שבת דארף מען לערנען צוויי שלישים חסידות און איין שליש נגלה. און מיר האט זיך בשעת מעשה געדוכט אז אזוי שטייט אין קונטרס עה"ח. נאכדעם האב איך געקוקט אינעווייניק האב איך געזעהן אז דארטן שטייט "ויום הש"ק יהי' כולו קדוש להוי" - צו חסידות.

האב איך אנגעהויבן צו זוכן פון וואנענט איז דאס בא מיר אז שבת דארף מען לערנען צוויי שלישים חסידות און איין שליש נגלה. האב איך דאס געפונען אין דער צוואה פון רבי'ן מהר"ש צו זיינע קינדער. און בא מיר איז א כלל, און אזוי קומט אויס אויך ע"פ שכל - אז דאס וואס עם ווערט נתגלה צו אנדערע האט דאס א שייכות צו זיי. איז די תלמידי התמימים וואס פירן זיך לויט'ן סדר וואס דער רבי נ"ע האט איינגעשטעלט פאר זיי בקונטרס עה"ח - תבוא עליהם ברכה; אבער בכלל איז דער סדר כנ"ל.

(משיחת ש"פ תצא תשי"ד)

אמירת תהלים צ"ל בציבור, ולא כ"שפיץ חב"ד!"

עס איז דאך דא די תקנה פון כ"ק מו"ח אדמו"ר אז שבת מברכים זאל מען זאגן דעם גאנצען תהלים קודם התפלה און אז נאכן דאוונען זאל זיין א התוועדות.

ואמירת התהלים דארף זיין בציבור דוקא. אווי איז געווען די תקנה, ביז אז אין די תקנה שטייט אז מען זאל זאגן אויך קדיש יתום נאך תהלים. און ניט ווי "שפיץ חב"ד" וואס מיינען אז וויבאלד זיי זיינען זיך עוסק אין חסידות דארפן זיי ניט קומען צו תהלים, וויילע אין דער צייט איז ער זיך עוסק בלימוד החסידות אדער ער איז "מייחד יחודים" אדער ער ווייס אליין ניט וואס ער טוט, במילא זאגט ער תהלים פאר זיך, "מורם מעם";

ניט אזוי איז געווען די תקנה, נאר מען דארף זאגן תהלים בצבור דוקא, מיט אלע אידן צוזאמען.

וואס בהמשך לזה איז אויך די צווייטע תקנה - התוועדות שלאחר התפלה. וואס ענין ההתוועדות איז דאך מיוסד על אהבת ישראל. . וואס בשעת ההתוועדות זאגט מען לחיים און מען ווינטשט איינער דעם אנדערן. וגדולה מעלת אהבת ישראל כמאמר אדמו"ר הזקן אז "ואהבת לרעך כמוך" איז א כלי צו "ואהבת את ה' אלקיך", און נאך מערער, ווארום וויבאלד אז ס'איז א כלי צו אהבת ה' איז דאס נאך העכער פון אהבת ה', כידוע במעלת הכלים על האורות.

(משיחת ש"פ בראשית (א) תשכ"א)

אמירת תהלים בשבת מברכים נוגע לו, לבניו ולבני בניו

לערנען בכל יום א פרשה חומש מיט פירש"י (זונטאג ביז שני, מאנטאג ביז שלישי וכו'), אמירת תהלים בכל יום, גומר זיין דעם תהלים שבת מברכים - דאס דארף מען אפהיטען, דאס איז נוגע איהם, זיינע קינדער און קינדס קינדער.
(היום יום' כ"ה שבט)

הכנה לתפילה

חייבים ללמוד חסידות בכל בוקר לפחות חמש או עשר דקות

.. יש ללמוד חסידות בכל בוקר לפני התפלה, ואפילו אם אין לו פנאי - ילמד לפחות חמש או עשר דקות.

(מיחידות לא' הת')

דער אויבערשטער האט געהייסן: לערנען חסידות, גיין אין וואסער, און געבן צדקה...

. . הן באלה שנמצאים בד' אמות של תורה והן באלה שנמצאים בד' אמות של תפלה, שלפעמים עוברים על דין בשו"ע בשביל עסקם בתורה ותפלה, כמו בבעלי-תורה שאינם עוסקים באריכות התפלה, ומכ"ש בהתבוננות שקודם התפלה, ומכ"ש בג' ההכנות המבוארות בלקו"ת שצ"ל קודם התפלה שהם לימוד פנימיות התורה, טהרה וצדקה - ווארום ער טראכט אז דאס איז תורתו, און ער דארף אויפטאן מיט זיין שכל אנושי, ולכן מונע את עצמו מענינים הנ"ל כי כל זה לוקח זמן און ער דארף דאך האבן צייט כדי ער זאל קענען אויפטאן אין תורה.

אבל אם הי' לומד מפני שתורה היא חכמתו ורצונו של הקב"ה, איך אפשר אז ענינים וואס דער אויבערשטער האט געהייסן - לערנען חסידות, גיין אין וואסער, און געבן צדקה - שיהיו מניעה מלימוד התורה שהיא חכמתו ורצונו של הקב"ה?

(מד"ה כי תשא תשי"א)

המעלות שבטבילה במקוה

זה [המדובר בנוגע לטבילה בבוקר - המו"ל] נוגע לא רק ללימוד החסידות, אלא לטהרת הגוף והוספה בכלל בחיזוק האמונה, (עיין ברמב"ם סוף הל' מקואות) השראת אלקות וכו', ובפרט כשהמדובר בנוגע לנוער ולאלו הנמצאים בארץ אשר עיני ה"א בה מראשית השנה עד אחרית שנה...

(ממכתב כ"ז מנ"א תשי"ד)

לא לצאת י"ח בשתי' בלבד לפני התפלה

איר האט געדארפט - אויב איר טוט דאס נאך ניט ביז יעצט - צו עסען מזונות פארן דאוונען, אויסער רעם וואס איר טרינקט, און עס איז באוואוסט דעם פתגם של אדמו"ר הצמח צדק, וואס ער האט געזאגט אז עס איז גלייכער צו עסן צוליב דאוונען (ד.ה. אז דערנאך דאוונען במנוחה) איידער דאוונען צוליב עסן וואס בדרך ממילא זיינען די נערווען און די קאפ אפגעשוואכט, איז די תפלה ניט במנוחה און דער יצה"ר והגוף גארען ווען

וועט מען שוין עפעס איבער כאפען, און פילע מאנ"ש האבען געהאט א הוראה פון כ"ק מו"ח אדמו"ר, אז צוליב געזונט זאלען זיי עסען פארן דאוונען און ניט יוצא זיין מיט טרינקען אליין...

(ממכתב כ"ה ניסן תשי"ב)

עבודת התפילה

ישנם עשרות מכתבים והתוועדויות אודות ענין התפלה

עם זיינען דא אזוינע וואס זאגן אז וויבאלד מ'האט ניט געשריבן צענדליקער בריוו און ניט געשטורעמט בא פארבריינגענישן וועגן דעם ענין התפלה, אזוי ווי מ'טוט דאס בנוגע צו די מבצעים - איז א רא' אז מ'דארף ניט טאן אין דעם ענין התפלה.

איי עס זיינען דאך דא צענדליקער בריוו און כמה פארבריינגענישן פון כ"ק מו"ח אדמו"ר וואו ער שטורעמט וועגן דעם ענין התפלה, ועד"ז בא דעם רבי'ן נ"ע - איז וואס איז דער תירוץ אויף דעם פארוואס דו טוסט ניט אין עבודת התפלה?! וואס דא איז ניט דער ארט צו שולל זיין אזעלכע שטותים און טפשות, ובפרט אז מ'געפינט זיך אין א מקום קדוש, ובמכ"ש וק"ו פון דעם וואס וועגן אזעלכע ענינים דארף מען ניט ריידן אפילו אין רשות הרבים.

(משיחת ש"פ תשא תש"מ)

לכה"פ שיתפללו מילה במילה

... אזוי אויך אין קו התפלה - איז די וואס זיינען שייכות צו אריכות התפלה, זאלן... די וואס ניט - התבוננות שקודם התפלה, אדער לכה"פ דאוונען מלה במלה ניט געכאפטערהייט.

(משיחת ח"י אלול תשי"א)

כאשר סדרי הישיבה מגבילים ההתבוננות בפיה"מ...

כבר נפסק הדין בשו"ע או"ח סי' צ"ח סעיף ב' וברמ"א, שקודם כל תפלה, ז.א. ג' פעמים ביום, צריכה להיות התבוננות בגדולת האל וגם שפלות האדם [אף שמובן שמהות ההתבוננות אינה שווה לפני תפלת הבקר שהיא בתחלת היום וארוכה משא"כ בתפלת מנחה ומעריב שהרי מטעם זה גם פסוקי דזמרה נתקנו באריכות בבקר וכו'], כן גם להתפלל מתוך הסידור, ואם סדרי הישיבה אין מרשים להתבוננות בפירוש המלות בכל יום ויום, הנה מהנכון וטוב שעכ"פ בענין אחד או בפסוק אחד יתבונן בכל יום וכמובן בפסוקים שונים בימים שונים בכדי שבמשך זמן הנה ותהי' ההתבוננות בכל פרקים וחלקי התפלה...

(ממכתב כ"א טבת תשי"ט)

העצה היעוצה לחשוב פירוש המלות - להתפלל מתוך הסידור

מכיון שבשעת התפלה צריכים לחשוב רק אודות הקב"ה, ומה גם שצריכים לחשוב פירוש המלות - אזי העצה היעוצה לדבר היא להתפלל מתוך הסידור, שאז נקל יותר שלא להסיח דעת מכוונת התפלה, ובודאי שלא להחסיר תיבות בתפלה.

ואפילו אם ישנם כאלו החושבים שאינם צריכים להתפלל מתוך הסידור מיון שהם יודעים את התפלה בעל-פה, ובפרט כאשר מדובר אודות תפלת "אשרי" - היתכן לומר "אשרי" מתוך הסידור, "לא יאומן כי יסופר"! - הרי גם כאשר אומרים "אשרי" בעל-פה צריכים לחשוב אודות הקב"ה. ועאכ"כ כאשר מדובר אודות שאר חלקי התפלה שבהם אסור להפסיק כו' - שבהם צריכים בודאי לחשוב אודות הקב"ה...

באת לבית הכנסת כדי להתפלל תפלת שחרית, תפלת מנחה, או תפלת ערבית - "טראכט וועגן דאוונען! טראכט וועגן דעם אויבערשטן 'ברוך שאמר - והי' העולם'"! לא מדובר אודות דיוק והידור מיוחד, כוונת הספירות וכו' - כי אם פשוטם של דברים: הנך עומד להתפלל "כעבדא קמי מרי" - טראכט וועגן "מרי"!

(משיחת י"ג תשרי תשמ"ג)

הרבי מבקש ע"פ הוראת הרבי הרי"צ בשם הרבי הרש"ב שלא לדבר בשעת קריאת התורה

[בשנת תש"ה לערך, נכנס הרבי פעם לביהמ"ד ב-770, ונעמד ליד הבימה, והכריז:]

"איך קום יעצט פון שווער, און ער האט געבעטן איבערגעבן אז ביי מיר איז געווען דער טאטע [כ"ק אדמו"ר מוהרש"ב נ"ע], און ער האט מיר געפרעגט ווי קומט עס אז ביי דיר אין בית-מדרש זאל מען ריידן בשעת קריאת התורה..."

גם בין "אין-כאלקינו" ל"עלינו" אין לדבר דברים בטלים

"מ'דארף ריידן דברים בטלים צווישן "אין-כאלקינו" און "עלינו" לעבן מיין צימער דוקא?!..."

(מיחידות לא' הת')

לבושים

לבוש ימין ע"ג שמאל - דלא כמנהג המדינה!

עס איז דא א תשובה פון צ"צ וואס דארטן שטעלט ער זיך אויף דעם ענין פון "כל פינה שאתה פונה" דארף דאס זיין דרך ימין. . דאס איז אויך דער דיוק וואס עס איז דא בהנוגע צו טראגן לבושים עס זאל זיין ימין על השמאל, ניט ווי מנהג המדינה פארקערט.

(משיחת י"ב תמוז תשכ"ג)

הכפתור צ"ל בצד שמאל, והחור בצד ימין

"כפתור" ענינו לחבר את שני חלקי הבגד. בזמנים קודמים, כאשר הי' מחסור בבד וכיו"ב, היו ה"קפוטות" עשויות באופן כזה שלולי החיבור ע"י ה"כפתורים" לא היתה

אפשרות ללבוש את ה"קפוטה". ולכן, כאשר היו עומדים להתפלל - היו צריכים לרכוס את הכפתורים, משום "הכון לקראת ה' אלקיך" . .

והנה, השימוש בכפתור הוא - עי"ז שתופרים את הכפתור בצדו השמאלי של הבגד, ובצדו הימני עושים "חור", ועי"ז מחברים את צד השמאל עם צד הימין, באופן שצד ימין הוא על צד שמאל, היינו, שמחברים את הענינים דצד השמאל שגם הם יהיו קשורים עם צד הימין - צד הקדושה. וכדי שיוכל להיות חיבור זה - יש צורך לעשות "חור" בצד ימין כו', ככל הפירושים שבזה.

(משיחת ש"פ אמור תשד"מ)

בזה מתבטא שאכן "אמעריקא איז ניט אנדערש"!

מצד תורה און אידן איז אויך ניט שייכות קיין שינוי אין זמן, ובמילא איז ניט שייך קיין שינוי במקום, ווארום זמן ומקום זיינען דאך פארבונדן, ובמילא איז אין יעדער מקום און אין יעדער זמן די זעלבע תורה, און מ'קען ניט זאגן אז "אמעריקא איז אנדערש".

ולפועל זעט מען ווי דער ענין איז מקוים געווארן. מ'זעט אז מ'גייט אין "סטריט" בכיסוי-ראש, און דער עיקר - וואס מען גייט מיט די ציצית אין דרויסן, וואס אפילו אמאל מעבר לים איז דאס ניט געווען . . וואס דאס איז איינע פון די נימוסי ארה"ב - דער ענין הפרסום, ווי מ'רופט דאס דא "פאבליסיטי", מאכט מען א פרסום פון ציצית און מ'שעמט זיך ניט דערמיט. אז וויבאלד עם שטייט "וראיתם אותו וזכרתם" - איז עס בא אים אלעמאל אזוי.

(משיחת יום שמח"ת תש"ל)

בחורים כאלו הם בכלל "בעלי בתים"

פאראן ישיבה בחורים וואס מצד "עקמומית שבלב" שלאפן זיי ניט אין "דארמיטארי" נאר זיי צאלן פאר אן אייגענעם צימער, זיי גייען אליין צום שניידער אויף אכטונג געבן וואס פאר א פינטעלעך עס זאל זיין אין דער סחורה, צי קיילעכדיגע צי פיר-קאנטיקע, זיי גיבן אכטונג אז די פארב פון "טאיי" זאל זיין מתאים מיטן פארב פון די זאקן

וכו' - זיינען זיי אויך בכלל בעלי בתים . . . וויילע זיי האבן מורא אז בהעדר הנ"ל וועלן זיי פוגם זיין בהנהגות העולם.

(משיחת ב' דחג השבועות תש"כ)

קשה ביותר ליפטר מקליפה זו...

. . . ווי ער זאגט אין לקו"ת אז דאס איז א קליפה פון וועלכע ס'איז שווער פטור-צו-ווערן; מערער ווי פון א קליפה וואס איז פארבונדן מיט אכילה ושתי' - איז שווערער פטור-צו-ווערן פון א קליפה וואס איז פארבונדן מיט לבושים.

(משיחת י"ב תמוז תשכ"ג)

כתיבה לרבי

הרוצה ללכת לבטח דרכו: במסחר, בהנהגת הבית, וכו' - לא ירים את ידו מבלי לשאול את פי הרבי

אברך אחד שהוכרח לברוח ממקומו, אינו שייך לעבודת התפלה, אינו לא משכיל ולא עובד, בלא חתימת זקן וכו' וכו', ומעולם לא למד לא בתו"ת ולא בשיבה בכלל - נדד למדינה רחוקה ביותר הן במקום הן בעניני יהדות, וכעבור איזה זמן התחילו להגיע מאנשים ונשים משם מכתבים לכ"ק מו"ח אד"ש. ולדוגמא - מאשה בעלת עסק שמציעים לה לשכור חנות ודירה בחלק א' של העיר או בחלק אחר. ושואלת החלט כ"ק אד"ש מה תעשה. - מעולם לא ראתה אותו, ויודעת שמעולם לא הי' כ"ק מו"ח אד"ש לא רק בעירה אלא גם בכל מדינתה, אינה מאנ"ש וכנראה גם לא מגזע אנ"ש. אבל כשמעיה מהאברך דברים היוצאים מן הלב: יש רבי בישראל, ואין הוא נכנס בהגבלות הטבע, והרוצה ללכת לבטח דרכו: במסחר, בהנהגת הבית, וכו' - לא ירים את ידו מבלי לשאול את פי הרבי, והכירה בהאברך שפיו ולבו שוין, כי ניכרין דברי אמת, ציוותה לכתוב השאלה הנ"ל, שייכת ממילא לנפנה, ומתקרבת ליהדות, ובטח בקרב הימים יהיו הליכות ביתה בכשרות וטהרת

המשפחה וכו'. - אלה מתולדות פעולות אברך פשוט ושעושה כ"ז לא מצד מסנ"פ וקב"ע, כי אין זה אצלו היפך השכל, גם לא היפך שכלו האנושי.

(ממכתב ט"ו שבט תש"ט, אג"ק ח"ג עמ' נד)

כששומעים שבחור לומד ומתפלל ומתנהג כדבעי - זה אצלי שמחה ותענוג נפשי ופנימי!

השי"ת יעזור שכשתכנס בפעם הבאה אלי ל"יחידות", תוכל לכתוב גם על דברים טובים שאתה עושה ולא רק על דברים לא טובים. כששומעים על בחור מ"תומכי תמימים" שלומד כדבעי ומתפלל כדבעי ומתנהג כדבעי - זה אצלי שמחה ותענוג נפשי ופנימי. ומובן וגם פשוט המצב ההפכי.

ובודאי אתה והחברים שלך ב"תומכי תמימים", לפחות מצד "ואהבת לרעך כמוך", תשתדלו להוסיף בכיוון זה.

(מיחידות כסלו תשל"ב)

אף שהכתיבה היא טפל דטפל, ה"ז מוסיף מרץ בהפעולות

לפלא שזה זמן רב ביותר שאין ממנו כל ידיעות והרי בכל התקופות ובכל הזמנים צריך להיות כל יומא ויומא עביד עבדתא, ועאכו"כ בדרא דעקבתא דמשיחא, שכיון שהודיענו רז"ל שאין לך יום שאין קללתו כו' - מובן שכוונת ההודעה היא שעל בני ישראל להרבות בכל יום הענינים המביאים לויהפוך ה' אלקיך לך את הקללה לברכה... ואף שמובן שאין הכתיבה ע"ד הפעולות עיקר אלא טפל דטפל, אבל במוחש רואים, שכאשר יודעים שבזמן פלוני צריכים לכתוב למי שהוא או לספר למי שהוא ע"ד הפעולות ה"ז מעורר לתוספת מרץ ואומץ, ומי לנו גדול מבכור ישראל ראובן, ואמרו רז"ל אילו הי' יודע וכו', ואין הדבר יוצא מפשרטו.

(ממכתב כ"ד אלול תשט"ז)

העמידה בקישור מכתבים מחזק, וממעט רגש הבדידות

בכל עת הנני שבע רצון לדעת מהנעשה עם אנ"ש יחיו, כי אם הידיעות טובות הנה אזי גורם זה קורת רוח ושמחה וגם אם חייו להיפך, על כל פנים זה גופא - העמידה בקישור מכתבים - מחזק, און מאכט קלענער דעם געפיל פון עלנטקייט נמיכת הרוח. וידוע המבואר בכמה ספרים, שאף אם אי אפשר לעזור בגשמיות, הרי עכ"פ מחשבה טובה ואיחולים טובים של אחד מישראל לחברו ענין הוא. וכידוע ג"כ המעלה כשממשיכים בעולם הדיבור בגלוי מעלת רעהו והחסרון בהמצטרך לו, שזהו פועל, אם תיכף אם לאחר זמן, בהקלת מצבו.

(ממכתב כ"ח מנ"א השי"ת)

צניעות

הלבושים צריכים לכסות, ולא להיות מזכוכית...

מען זעט דאך אויך בפועל, אז בנוגע צו לבושים, איז ווען קומט-אן אמשווערסטן פועל'ן בא זיך אז די לבושים זאלן זיין ארוכים, ולפחות זיי זאלן צודעקן די חלקי הגוף וואס ע"פ שו"ע דארפן זיי זיין מכוסים -

איז בשעת ס'איז א גרויסער פראסט אויפן גאס דארף מען זיך שטארק וועגן דערויף ניט דינגען מיט "יושבי קרנות"! בשעת אבער עס קומט צו "תקופת תמוז" - אט-דעמולט הויבט זיך אן די בהלה, אז עס דארף זיין "נכסיו של הקב"ה", זה הגוף, זאל זיין בגלוי, און די לבושים זאלן זיין בצמצום הכי גדול!

ביז וואנענט אז יעדער ענין איז מען דאך תולה אין ענינים פון תורה - הויבט זיך אן, אז דער ענין פון לבושים איז, ערשטנ'ס, איז דאס א זאך וואס קען אריינטרייבן אין אן ענין פון תאוות הכבוד והלבושים ...

עס האט זיך שוין אנגעהויבן די צייט ווען מ'דארף באווארענען בעיקר ובעיקר דעם ענין הצניעות, און נאכמערער - דער ענין הצניעות בנוגע צו די לבושים, סיי בנוגע צו די

אורך הלבושים, סיי בנוגע אז זיי זאלן זיין ניט געמאכט געווארן פון גלאז, אדער א פאפיר אדער אן ענין וואס איז בדוגמא פון גלאז - נאר עס זאל זיין א לבוש, וואס א לבוש דארף זיין מכסה ומסתיר ומעלים...

כאמור לעיל, איו דאס נוגע סיי בנוגע לאנשים און סיי בנוגע לנשים, ווארום די דיני הצניעות און די בגדים ארוכים וכו' שטייט דאך סיי ביי נשים און סיי ביי אנשים.

(משיחת י"ב תמוז תשכ"ג)

ענין הצניעות שייך גם אצל אנשים!

דער ענין פון צניעות, איז - שלא כדעת הטועים אז דאס איז נאר בא נשים, וואס "כל כבודה בת מלך פנימה", אבער צו מאנסביל האט עס קיין שייכות ניט, נאר - דער ענין איז דא אויך בא מאנסביל, ווי דער דין איז אין שו"ע, אז אויך ביי אנשים איז דא דער ענין הצניעות.

וואס דאס איז במיוחד נוגע צו באווארענען בימות הקיץ. ווארום בשעת עס קומט צו זמן הקיץ, און איינער פון "שפיץ חב"ד" פארט (אויך) צו א "באנגאלא קאלאני" - טוט ער זיך דארטן אן נאר מיט מכנסים "ממתנים ועד ירכים" און מער גארניט! פונקט ווי עס שטייט בא די כהנים.

ווי עס זעט אויס (וואס דאס איז אויך א לימוד זכות אויף אים) - ווייס ער ניט פון דעם דין אין שו"ע אז אויך ביי אנשים איז דא דער ענין הצניעות.

און דערצו טענה'עט ער: אזוי זיינען די כהנים געגאנגען אנגעטאן, מכנסים "ממתנים ועד ירכים", און דאס שטייט אין תורה - וויל ער אויך אזוי גיין אנגעטאן!

כהנים אבער, האבן געטראגן צו די מכנסים נאך לבושים, דער מעיל וכו', וואס די אנדערע לבושים האבן צוגעדעקט כל חלקי הגוף - משא"כ ער טראגט נאר די מכנסים "ממתנים ועד ירכים", למטה פון די "ירכים" - גארניט, און למעלה פון די "מתנים" - גארניט. ונוסף לזה - די כהנים האבן זיך דערמיט ניט בארימט, ער אבער גייט און בארימט זיך דערמיט!

וואס צו מיר איז דערגאנגען א "פיקטשער" פון איינעם וואס גייט אזוי אנגעטאן. דלכאורה, אז דו גייסט אזוי - וואס דארפסטו אבער אז מ'זאל פון דיר נעמען א "פיקטשער" ווי דו שטייט אין דעם מעמד ומצב, און אזוי זאלסטו בלייבן לזכרון עולם - אז דיינע אייניקלעך זאלן קענען זעהן ווי דו ביסט אנגעטאן מיט מכנסיים "ממתנים ועד ירכים"?!...

צניעות איז דא אויך ביי אנשים. וואס עס זיינען דא די הלכות ווי מ'דארף זיך פירן באופן של צניעות, נאר מגלה טפח וטפחיים, און ווי מ'דארף זיך פירן לפני ולאחרי זה. און דא איז געווען א סאך מער דערפון, ווארום קומת אדם איז דאך ג' אמות בערך, און "ממתנים ועד ירכים" איז א קארגע אמה - קומט אויס אז דא איז געווען בגלוי צוויי אמות!

וואס אויפן "פיקטשער" איז געווען קענטיג, אז ניט מ'האט עס אים אזוי אראפגעכאפט, נאד ער האט געוואוסט דערפון, און ער קוקט אויס אז ער האט הנאה דערפון - אז ס'איז געווען ברצון. ווי מ'זאגט "על חטא שחטאנו לפניך ברצון", און ניט נאר ברצון - נאר מיט תענוג!

(משיחת ש"פ תרומה תשמ"א)

דין לבישת בגדים

א) מדת הצניעות שיבח הכתוב במקומות רבות וחכמים צוו בה לכל אדם להיות צנוע בכל אורחותיו ולא להתנהג בפריצות אפילו שלא בפני הבריות אלא בינו לבין עצמו כמו שיתבאר בהלכות צניעות ואפילו כשהוא יחידי בלילה ובחדרי חדרים צריך לנהוג בצניעות ובושת לפני הקב"ה אשר מלא כל הארץ כבודו וכחשכה כאורה לפניו יתברך ולכן לא יגלה את בשרו ואפילו מעט כל מה שדרכו להיות מכוסה בבגדים לעולם ואפילו כשישן על מטתו בלילה יכסה כל בשרו בסדין ואפילו כשנכנס לבית הכסא לעשות צרכיו שצריך לגלות בשרו לא יגלה רק כמה שצריך לבד ולא יותר על הצורך אפילו מעט כמו שיתבאר.

ב) וכן כשפושט מלבושיו וחלוקו לישן על מטתו ערום יזהר לכסות בשרו מעט מעט בסדין תחת חלוקו בטרם יפשיטנו ממקום זה בבשרו בענין שכשיפשטנו ממקום זה יהיה

מקום זה כבר מכוסה בסדין ולא יהיה מגולה אפילו מעט מבשרו שלא לצורך אפילו רגע א' (וכן מי שאינו ישן ערום רק שפושט האנפלאות מעל רגליו יכסה רגליו תחילה בסדין ויפשיטן תחת הסדין)

וכן כשיקום משינתו ילבש חלוקו מעט מעט תחת הסדין בעודו שוכב בענין שלא יהיה מעט מבשרו מגולה אפילו רגע אחד שלא לצורך (וכן באנפלאות שלנו ילבשן מעט מעט תחת הסדין שלא לגלות רגליו שדרך להיות מכוסות לעולם במדינות אלו שאין הולכין יחף לעולם אפילו בקיץ)

וכן יזהר כשמחליף חלוקו (או אנפלאותיו) באמצע היום או הלילה אלא אם כן הוא בבית המרחץ שדרך של בני אדם לילך שם ערומים ואי אפשר בענין אחר ואין בזה משום פריצות וכן כשרוחץ בנהר (רק שיש לו לפשוט וללבוש סמוך לנהר כל מה שאפשר בכדי שלא לילך בגילוי הגוף שלא לצורך) ואפילו ערותו א"צ לכסות בירידתו לנהר ולא עוד אלא שהמכסה נראה שהוא בוש בדבר וכאילו כופר בבריתו של אברהם אבינו אך בעלייתו שפניו כלפי העם ישחה או ישים ידו כנגד ערותו לכסותה ובלבד שלא יגע בה כמו שיתבאר וכן כשרוחץ במרחץ עם בני אדם ואם אפשר לו לכסותה מעיניהם בבגד מה טוב.

(שו"ע אדמוה"ז או"ח מהדורה בתרא)

סיפורי חסידים

ע"י "שימושה" פועלים שהתורה והמצוות יהיו בחיות וברגש

"גדולה שימושה יותר מלימודה".

שני דברים בתורה: א. לימודה. ב. שימושה. מעלת התורה גדולה מאה חסרות לנו המילים הנכונות לבטא בהן בבהירות את הגדלות של לימוד תורה, אך, אחרי כל זה גדלות לימוד התורה - הנה שימושה, סיפורי התורה וסיפורי לומדי התורה, צדיקים וגאונים, גדולה יותר.

. . יהודי של לימודה, יכול להיות למדן, ירא שמים ובעל מידות טובות, הוא קם בבוקר בהשכמה והולך מיד לבית הכנסת להתפלל בציבור, לומד שיעור הלכה, משתתף בשיעורי הלימודים ועוסק בהחזקת תורה ובטובת הרבים, אך כל זה הוא מת, בלי נשמה.

יהודי של שימושה, יכול להיות שאין הוא למדן כזה, אך כל מה שהוא עושה, הוא בחיות, בתענוג. הוא עצמו חי, וכי מה שהוא עושה הרי זה בחיות וברגש.

(ספה"ש ה'תש"א, שיחת ב' ניסן. אות ג')

"שימושה" של תורה היא התוועדות חסידותית

אמיתית שימושה של תורה היא התוועדות חסידותית, כי בהתוועדות זו כשהיא כפי שנהגו זקני החסידים בכל דור מספרים סיפורי צדיקים וחסידים עם מוסר ההשכל שבהם ומבארים ומסבירים מה שצריכים ללמוד מהם, ומתעוררים בהתעוררות המתאימה לתוכן הסיפורים ובמדה ידועה זה בא אל הפועל בסור מרע ועשה טוב. ומהאי טעמא חיבבו הוד כ"ק אבותינו רבותינו הקדושים נשיא חב"ד והצדיקים המפורסמים נשיאי החסידות הכללית וצוקללה"ה זי"ע, את התוועדות החסידים וסיפורי מעשיות.

גם הצחות של התוועדות חסידי הם מלאים תוכן רב

תועלת בלתי משוערת הנני רואה שכל סיפור וסיפור חסידותי גם הפשוט והרגיל מביא תועלת מרובה, ומה גם זכרון מהתוועדות זקני החסידים, דבריהם ופתגמיהם, גם העקיצות - שטעך-ווערטלעך - והצחות - גלייך-ווערטלעך - מלאים תוכן רב.
(אג"ק אדמו"ר מוהריי"צ ח"ה עמ' קטו)

סיפורי חסידים מחזק את העבודת ה'

חז"ל אמרו דהכל צריכים חיזוק, אשר כן הוא גם בעבודת ה', דבין עובדי ה' במוחם ובין עובדי ה' בלבם צריכים חיזוק, והחיזוק בעבודת התפלה הוא התוועדות חסידותית בספורי צדיקים וחזרת פתגמיהם, ספורי החסידים נסיונותיהם בארחות חייהם, מנגינתם, ריקודיהם ועליצותם, והעולה על כולנה טבילת טהרה.
(אג"ק אדמו"ר מוהריי"צ ח"ו עמ' שלב)

ה"יציאת מצרים" של חסידות היא סיפורי חסידים

אין יציאת מצרים איז דא א מצוה פון לספר ביציאת מצרים, מי בעדארף דערציילען די נסים ונפלאות וואס דער אויבערשטער ברוך הוא האט געטאן מיט אידען אין יציאת מצרים, מיט ידיעה אליין וואס מי ווייס אז עס איז געווען און עס איז פאראן בכל דור ודור יציאת מצרים איז מען ניט יוצא די מצוה פון סיפור יציאת מצרים, נאר מי מוז דערציילען יציאת מצרים בדיבור דוקא.

און אזוי איז אויך אין דעם יציאת מצרים פון חסידות, ס'איז פאראן די מצוה פון סיפור יציאת מצרים בדיבור, דערציילען די חסידות'ע סיפורים, און דערהערען דעם סיפור וואס מי דערציילט אין א פנימי' דפנימי', מי בעדארף וויסען אז יעדער סיפור איז א הוראה בחיים ווי מי בעדארף זיך פיהרען בפועל ממש, במילא בעדארף יעדער סיפור בריינגען א מידה טובה און א חיות-פנימי אין א הידור מצוה און דערהערען דעם דרכיה דרכי נועם פון תורת החסידות.

(אג"ק אדמו"ר מוהריי"צ ח"ד עמ' תפט)

סיפור אמיתי מעמידו על האמת, וסיפור שאינו אמיתי עושה אותו לחיצון ולשקרן

מספר סיפור זקוק להכנה גדולה יותר מאשר לומד מאמר עמוק ביותר ומי ששומע סיפור - גם המקבל הטוב ביותר מהמשפיע הקל ביותר זקוק להכנה גדולה יותר מאשר לשמוע מאמר עמוק ביותר.

כשמספרים סיפור אמיתי הרי זה מעמידו על האמת ומעמידו על השלום, כשמספרים סיפור שאינו אמיתי - זה עושה אותו לחיצון ולשקרן. על המספר סיפור לספרו עם כל הסובב את הסיפור, כך שלמאזין ידמה שהוא חי שם.

הוד כ"ק אאמו"ר הרה"ק הסביר איך לחבב סיפור.

(ספה"ש ה'תש"ד, שיחת ש"פ נשא בסעודה, סעיף ו')

עיתונים

תמימים דארפן נישט וויסן וואס טוט זיך אין פייפערס!

ווי קומט דאס אז תלמידי הישיבה זאלן נעמען א ידיעה וועגן ליובאוויטש אדער "תומכי תמימים" פון פייפערס?!...

ווי קומט דאס אז תלמידי הישיבה זאלן בכלל וויסן אין פייפערס?!...

תלמידי התמימים, און אפילו יונגעלייט, דארפן נישט וויסן וואס טוט זיך אין די פייפערס!

דאס וואס עס ווערט דערמאנט אמאל אין די פייפערס וועגן ליובאוויטש, "תומכי תמימים" וכו', דאס איז פאר די גאס. אבער ניט פאר אנשים מבפנים!...

אפילו מען זאל זאגן אז מען מיינט נאר צו קוקן דעם 'פידדזש' וואו עס רעדט זיך וועגן ליובאוויטש; אבער במוחש זעט מען, אז מען קוקט אין דעם ערשטן פידדזש - קוקט מען שוין אויף דעם צווייטן און דריטן אויך.

זיי קאנען נעמען די ידיעות וועגן ליובאוויטש "תומכי תמימים" וכו' פון אן אנדער מקור...

אזא "ירוד ירדנו"...

(מר"ד י"א שבט תשי"ז - לקבוצה מאנ"ש בחדרו)

הלואי ש"מנהג" זה לא יתקבל אצל תלמידי הישיבות

לאחרונה נהי' "מנהג" אצל בעלי-בתים שמוכרחים לקרוא עיתון כדי לדעת את המתרחש בעולם. וכאשר לא הספיק לקרוא את העיתון בעצמו, הרי הוא מבקש את חבירו שיספר לו אודות ה"חדשות" שקרא בעיתון. והיות ש"על פי שנים עדים יקום דבר" - אינו מסתפק במה ששומע מאדם אחד, אלא הוא מבקש ממשהו נוסף שיספר לו גם הוא את ה"חדשות", כי יתכן שהראשון החסיר פרטים.

- הלואי ש"מנהג" זה לא יתקבל אצל אלו שיש להם שיעורים קבועים בתורה, ובפרט אצל אלו שאצלם הקביעות היא **בנפש כו'**, ועאכו"כ בנוגע לתלמידי הישיבות...

(משיחת ש"פ לך לך תשמ"ב)

והרי פס"ד מפורש הוא בשו"ע האיסור לקרות בדברים האסורים!?

במענה על מכתבו מג' אד"ר, בו כותב אודות עיתונים החילונים ואותם הגרועים עוד יותר שנדפסים בהם לא רק ענינים החילונים גרידא אלא גם ענינים האסורים ואיך שיש להזהר מזה, והנה המפורסמות אינן צריכות ראי'. והרי פס"ד מפורש הוא בשו"ע האיסור לקרות בדברים האסורים...

(ממכתב י"ב אד"ר תשי"ז)

מתנגד של היום הוא אחד שקורא עיתון לפני התפילה

"היינט איז נישטא קיין מתנגדים. א מתנגד איז דער וואס לייענט א "פייפער" יעדן טאג פאר'ן דאוונען..."

(מיחידות לא' השלוחים באחד משנות הכפ"ם)

הכח של היהדי לעזור במלחמה היא ע"י הוספה בתורה ובגמ"ח ולא ע"י

קריאת עיתון

בשעת ס'איז דא א בלבול בעולם און מלכיות מתגרות אלו באלו, קען א איד זיכער אויפטאן אין דעם (ניט דורך לייענען די "פייפערס" בכדי וויסן וואס עס טוט זיך אין וועלט, וואס זיין ידיעה בזה איז סיי-ווי גארניט משנה, נאד די וועג איז - ניט פטר'נדיק צייט ללא כל תועלת כלל אויף ידיעת הפרטים, ואפילו - דעם כלליות המצב) - דורך מוסיף זיין בתפלה בתורה ובגמ"ח...

(משיחת י"ט-כ"ף כסלו תשד"מ)

קריאת שמע ושינה

כאשר ילך לישון כדבעי – תהי' השינה גם כן כדבעי!

אפילו בשעת השינה, וואס יעמולט איז גאר ניטא קיין חיות בגילוי, און מען איז אזוי ווי א בהמה - אויך אין דעם דארף זיין עבודה. ווארום עס שטייט דאך "אדם מועד לעולם בין ער ובין ישן", היינט וויבאלד אז בשעת השינה איז ער אזוי ווי א בהמה און ניט קיין בעה"ב אויף זיך, פארוואס איד ער א "מועד"?

נאר דער ענין איז, אז אויב ער וועט זיך לייגן שלאפן ווי מען דארף, וועט זיין אויך בשעת השינה כדבעי.

בשעת ער וועט ליינען קשעהמ"ט און מתבונן זיין זיך בכל מחשבותיו דבוריו ומעשיו שבמשך היום, און זיין ממארי דחושבנא - וועט ער זיין במרירות ולב נשבר פון דעם, וואס דאס איז "זבחי אלקים - רוח נשברה", יעמולט איז ניט נאר וואס בשעת השינה וועט ניט זיין קיין ענינים הלא-טובים, נאר אדרבה: עס וועט נאך זיין אן עילוי. מער ווי בשעת ער איז "ער".

עס שטייט דאך אז בשעת השינה איז די נשמה עולה למעלה ושואבת לה חיים מלעילא, ד.ה. פון אזא ארט וואס בשעת ער איז "ער" קען ער ניט נעמען פון דארטן, וויילע בשעת ער איז "ער" איז פאראן די הגבלות הגוף, און בשעת השינה גייען אראפ די הגבלות - קאן ער יעמולט מקבל זיין חיות פון א העכערן ארט. איז פאראן אזוינע וואס בא זיי איז דאס בגילוי, נאר אפילו די וואס בא זיי איז דאס ניט בגילוי, איז אויב אבער עס איז פאראן די הכנה פון קשעהמ"ט כדבעי - איז הגם ער פילט עס ניט, אבער דער ענין טוט זיך אפ.

(משיחת ליל שמח"ת תשט"ו)

נקודת הסיום של היום - "בידך אפקיד רוחי"

בשעת עס קומט צום ענדע פון טאג, איידער ער ווערט אנטשלאפן. מאכט ער דעם סך הכל פון דעם גאנצן טאג, ווי דאס איז פארבונדן מיט אים, און נעמט די פנימיות און

חיות, "רוח", און גיט עס אלם איין נקודה - איין פקודה צום אויבערשטן, וואס קומט צום אויסדרוק אין איין איינציקער נקודה - בידך אפקיד רוחי, אז זיין גאנצער טאג, מיט אלץ וואס ער האט אויפגעטאן במשך דעם טאג, מאכט ער דערפון א פקדון און גיט עס אפ דעם אויבערשטן.

(ממכתב כ"ה אלול תשמ"ז)

צריך לילך לישון באופן שמישיח ימצאהו במצב המתאים

בנוגע למעשה בפועל - דארף א איד וויסן, אז אזוי ווי ער איז "מאמין באמונה שלימה (און אמונה פשוטה) בביאת המשיח", ביז אין אן אופן פון "אחכה לו בכל יום שיבוא" - איז בשעת ער לייגט זיך שלאפן היינט ביינאכט, דארף ער זיך לייגן אין אן אופן אז בשעת ער וועט זיך אויפכאפן אינדערפרי און וועט זעהן אז משיח (איז ניט נאר "עומד אחר כתלנו", נאר ער) שטייט ביי אים אין צימער. וועט אים משיח געפינען אין א מעמד ומצב וואס איז מתאים צו קבלת פני משיח צדקנו!

(משיחת אור לי"ג ניסן תשמ"א)

"חשבון צדק" גם בליל שבת

גם בליל שבת צריך להיות הענין ד"חשבון צדק" (באופן השייך ומותר בשבת), ובמכ"ש וק"ו: אם בכל לילה ולילה צריך להיות "חשבון צדק" כדי שהפקדון, "בידך אפקיד רוחי", יהי' פקדון טהור - בליל שבת, עאכו"כ.

(משיחת ש"פ בהר תשמ"ו)

קריאת שיחות במטה לפני השינה

(לאחד ששאל אודות לימוד (קריאת) שיחות במטה לפני השינה. באם אין זה מתאים או להמשיך בזה:)
ימשיכו בזה כמו ע"ע.

(ממענה משנת תש"ל(?))

תמונת הרבי ע"י המיטה

במש"כ ע"ד הפחד בלילות: יבדוק התפילין והמזוזות, ידקדק יותר בקשעהמ"ט ועל מטתו יחזור בע"פ או במח' לחוד איזה שורות מתניא, ילמוד איזה פעמים שער הבטחון בס' חוה"ל, ויסיח דעתו מהפחד, היינו אפילו לא להלחם בו. ובודאי יש אצלו תמונת כ"ק מו"ח אדמו"ר בפורמט כיס.

(ממכתב ט"ו סיון תשט"ו)

שמירת הסדרים

כל הטענות שבסתירה לשמירת הסדרים - מקורם בלתי טהור

במענה על מכתבו . . בו כותב על שמרגיש שחסר לו קבלת עול בפועל ממש, ומזה מסתעפים כמה ענינים בלתי רצויים.

והנה פשוט שאין הדבר תלוי אלא בו, כי הרי אין הקב"ה מבקש אלא לפי כחן, וכדי להקדים הבפועל עד כמה שאפשר, הנה לכל לראש עליו לדייק בשמירת סדרי הישיבה בדיוק, היינו אפילו שלא לעבור עליהם מפני טעמים שנראים בעיניו שבאים מצד הקדושה. וכיון שכנראה קבלת הסדר קשה עליו, הרי ההרגל אעפ"כ לקבל הסדרים דהישיבה תקל קבלת עול גם בשאר הענינים. וכנ"ל קרוב לודאי שהקלוגינקער יבוא בהסברות שטוב ללמוד מאוחר בלילה, ובפרט לימוד החסידות אף שעי"ז יאחר בבקר לבוא להישיבה, אבל כבר ידוע עד כמה הקפידו נשיאנו הק' מייסדי ומנהלי ישיבת תו"ת שישמרו התלמידים כל הסדרים, ולכן כל הטענות הבאות בסתירה לזה, מקורם בלתי טהור. ומה טוב שישפיע גם על כל חבריו ועאכו"כ על אלו מהת' שלמטה הימנו שגם הם יתנהגו בפי האמור, שעי"ז במדתו של הקב"ה שהיא מדה כנגד מדה הנה יצליח, אין דעם ארבעטען מיט זיך, ועל פי פירוש רז"ל במאמר לינו פה הלילה, הנה הבחינה בזה הוא שתיכף לקבלת המכתב יתחיל בהנהגה זו.

(ממכתב כ"ו כסלו תשט"ז)

השאלה הראשונה בבואו למעלה: האם שמרת סדרי הישיבה?

בשעת ער קומט למעלה פרעגט מען ניט קיין אנדער זאך - צי ער האט פארבראכט; נאר די ערשטע שאלה איז: צי מען האט געהיט סדרי הישיבה. ובמילא דארף ער לערנען מיט זיך און לערנען אויך מיט א צווייטן, און בשעת דער זייגער ווייזט אז עס איז סדר הישיבה, דארף ער גלייך גיין לערנען...

טענה'ט ער אז ער האט פארשלאפן כו', און אונס רחמנא פטרי', וואס דאס איז דאך א הלכה, ובמילא איז דערביי ניטא קיין שום חסרון, איז אבער די הלכה, אז אויב תחילתו ברצון וסופו באונס האט עס א דין פון א מזיד, ובמילא איז "החכם עיניו בראשו", ער דארף טראכטן צו באווארענען זיך לכתחילה אז ער זאל קענען שפעטער היטן די סדרים.

(משיחת ש"פ האזינו תשכ"ח)

ה"הגבלה עצמית" של רבותינו נשיאינו...

ובפרט דיוק הכי גדול בשמירת זמני סדרי הישיבה, שידוע שהם בבחי' "הגבלה עצמית" מכ"ק רבותינו נשיאינו מייסדי הישיבה (ע"ד המבואר בהמשך תרס"ו לענין המדידה דתומ"צ, שענינה (לא מדידה בהאור עצמו, כ"א) שעצמות ומהות ית' צמצם א"ע להיות נמשך במדידות ועשיות אלו דוקא, "וממילא אנו מוכרחים לעשות כך דוקא ולא באופן אחר ח"ו").

(משיחת אחש"פ תשל"ו)

שמירת הסדרים אף כשגורם מיעוט בשינה ובאכו"ש

במענה על שאלת רבים מהתלמידים שיחיו:

ידוע פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע, אשר בברכה נאמר הלשון גשמי ברכה, וכמו שגשם מועיל רק אם יורד הוא על שדה חרושה וזרועה, כן הוא גם ענין הברכה שצ"ל מצד מקבל הברכה, חרישה וזריעה, אלא שאח"ז גם זריעה הקטנה לפ"ע, ממשכת ברכה והצלחה גדולה ומופלגה.

ובנוגע לבני תורה ותלמידי הישיבות, הנה החרישה היא שמירת סדרי הלימוד בדיוק בהישיבה, אף שלפעמים גורם זה מיעוט בשינה או באכילה ושת' / והעיקר היפך הרצון לעצלות ולאי התמדה-המתאימה ולאי שקידה, וזריעה - היינו לימוד בשקידה והתמדה המתאימה, וכשישנה הכנה זו, אזי ממשכת הברכה הצלחה והשכלה והבנה והשגה.

(ממכתב כ"ז טבת תשי"ב)

קבלת עול

דער וואס פאלגט ניט - פאלגט ניט דעם מייסד הישיבה!

. . און דער וואס פאלגט ניט - פאלגט ער ניט דעם מייסד הישיבה, און דעם מנהל-פועל פון דער ישיבה - וואס זיין נאמען ("יוסף") איז בגימט' שמונים, "ואם בגבורות שמונים שנה", וואס ביי אים איז געווען דער ענין פון "טוב עין הוא יבורך כי נתן מלחמו לדל"...

דאס איז פונקט אוי ווי מ'האט אוועקגעשטעלט דעם תלמיד אין א קרן אורה - ער זאל זיין א קבלת-עול'ניק, דאס הייסט, ניט אז ביי אים זאל אלץ זיין גלאטיק, ווארום דעמולט דארף מען ניט אנקומען צו דעם ענין פון קבלת עול; בשעת מ'קלאפט אים אויף די פלייצע און מ'זאגט אים "שישו בני מעי", ביסט א פיינער תלמיד - דארף ער ניט אנקומען צו דעם ענין פון קבלת עול.

צו קבלת עול דארף מען אנקומען ווען זיין שכל זאגט להיפך, און זיינע מדות זאגן להיפך, און זיין תענוג זאגט להיפך, ועאכו"כ אז זיין רצון זאגט להיפך - אויף דערויף זאגט מען אים: איז ער א חסיד - איז ער א קבלת-עול'ניק!...

(משיחת ח"י אלול תשל"ז)

קבלת עול ומשמעת להנהלת הישיבה הם טובת התלמיד

מצער ביותר אשר בהדו"ח שמקבל הנני מהנעשה בישיבת תומכי תמימים בהכתה בה לומד, אשר ישיבות אלו על כל סניפיהן הן מיסודם והנהלתם של רבותינו נשיאינו הק',

ניכר באחדים מהתלמידים, והוא בתוכם - העדר שמירת סדרי הישיבה ושמירת הזמן בכלל, העדר המשמעת כו' וכו'.

מלבד הצער על עצם הענין, שהרי הזמן הוא - אבידה שאינה חוזרת, מבהיל הענין דפריקת עול.

אשר למרות שנודע ומפורסם ששייכות אלו השקיעו בהם רבותינו נשיאינו כחות עצומים. כחות נפשיים וכחות עצמיים, ויסוד כל ישיבה - הרי הם תלמידי הישיבה, זאת אומרת שהכחות האמורים נשקעו בתוככי התלמידים ובשבילם, והמשפיעים הר"מ והר"י וההנהלה הם הממוצעים והצנורות להמשכת והבאת הכחות האלו מן המקור אל המקבלים הם התלמידים, - הנה ישנו תלמיד העובר על כל זה בשאט נפש ומבלה זמנו בענינים אחרים.

. . מטעם זה נתעכבתי מלכתוב ע"ד האמור עד עתה. אלא שסומך הנני על ימי הרצון והסגולה דחנוכה, אשר לא יהי' כל רושם לא טוב ח"ו מדברים האמורים, ורק שיפעלו פעולתם, שעכ"פ מכאן ולהבא יראה את המצב כמו שהוא לאמיתתו, ואשר שמירת סדרי הישיבה, שמירת הזמן, המשמעת, קבלת עול וכו' אין בזה עשיית טובה מצדו למי שהוא, אלא שכל זה טובתו האמיתית הן ברוחניות והן בגשמיות בטוב הנראה והנגלה.

ואל ישלה נפשו באמתלאות שע"פ שכלו שהוא שכל נעלה, יכול לסדר זמנו באופן יותר טוב, ודלא כסדרי הישיבה, ולפי גודל המעלות שלו אין נצרך לקבלת עולו של אחר ולמשמעת בהנוגע לאחר, ווארום ניט עם מיינט מען, און ער דארף דאס ניט.

כי אין זה אלא עצת היצר, ומהתחבולות וערמומיות שלו להביא מפריקת עול המשגיח הר"מ והר"י - לפריקת עול גרועה עוד יותר, וכמבואר הדרגות בזה בספר דרך חיים, עיין שם.

(ממכתב כ"ה כסלו תשי"ז)

שרייט יעדער תלמיד: ס'איז "דעמאקראטיע"!

דאס וואס די הנהלת הישיבה טראכט זיך אז זייער ענין איז נאר אז זיי דארפן אפזאגן דעם שיעור, און בשעת עס קומט דער זמן הבחינה - דארפן זיי בוחן זיין, אבער בנוגע צו

די ענינים וואס טוען זיך בינתיים - שרייט יעדער תלמיד (ובפרט במדינה זו) אז ס'איז "דעמאקראטיע", במילא קען ער זיך פירן לויט ווי ביי אים קומט אויס!

און ער האט קשיות, און האט ראיות, און האט סתירות וכו', און די גרעסטע זאך איז - אז ער טענה'עט: וואס זאגט מען אים "טול קיסם מבין שיניך", בשעת ס'דארף זיך טענה'ען וועגן "טול קורה מבין עיניך" (ראה ב"ב טו, ב)!

איז אויף דערויף די הסברה, אז דאס איז ניט קיין זאך וואס די הנהלה זאגט, נאר דאס זאגט דער מייסד און מנהל-פועל פון דער ישיבה - וואס דאס איז כ"ק מו"ח אדמו"ר...

(משיחת ח"י אלול תשל"ז)

טהרת הדיבור והראי'

יעדער איינער האט א תירוץ אויף דעם ...

ס'איז אן און וויי, אז די אידען דארפען זיך לערנען פון די גוים. און בפרט וואס ס'איז געשעהן לעצטענס מיט די פיר אידישע אינגעלעך, און אנדערע ענליכע פאלען פון הרג'ענען און מארדען מענטשן. אלע זיינען מודה אז איינע פון די סיבות אויף דעם איז טעלעוויזיען און מואוויס. . .

די אלע וואס האבן א טעלעוויזיען. וועט קיינער פון זיי ניט זאגען אז ער האט דאס געקויפט צוליב יראת-שמים ס'זאל אים צוקומען פון דעם, אדער מדות טובות. יעדער איינער האט א תירוץ אויף דעם. . . היינט דורך טעלעוויזיען בריינגט מען אריין אין הויז דעם קלויסטער, דעם גלח און דעם שתי וערב ר"ל.

(משיחת אדר"ח אלול תשי"ד)

"בחור" צריך להסתכל רק בענינים "נבחרים"

ס'איז דא א "בחור", וואס פארוואס ווערט ער אנגערופן א בחור? - "בחור מעם", ווי מ'זאגט ביי "חתן תורה" און "חתן בראשית" דער לשון "בחור"...

וואס אט-דער בחור האט עינים. און וויבאלד ער איז א "בחור" - איז דערפון פארשטאנדיק אז די עינים זיינע זיינען אויכעט אין אן אופן וואס זיי זיינען "עינים בחורות" - אויסגעקליבענע.

- אויף באווארענען עם מ'זאל ניט קוקן וואו ער דארף ניט קוקן, איז מאי קמ"ל? דאס איז א ענין שבפשטות!

מ'דארף אבער באווארענען: ער קען דאך קוקן אין עניני רשות - באווארענט מען אז ער קוקט מערניט אין ענינים נבחרים, וויבאלד ער איז א "בחור", זיינען זיינע אויגן אויסגעקליבענע, קוקט ער אויכעט אין ענינים וואס זיי זיינען אויסגעקליבן (- ניט באווארענען ענינים אסורים אדער מאוסים, נאר) - אין עניני רשות קלייבט ער אויס די זאכן וואס מ'האט זיי אויסגעקליבן.

וואס הייסט "אויסגעקליבענע" פון עניני רשות - ווי דער לשון המשנה (אין דעם ענין): "קחו מקחכם לשם שמים", און דער לשון המשנה אז "כל מעשיך יהיו לשם שמים", וואס דאס ווערט א הכנה אז דערנאך טוט ער דערמיט א ענין של מצוה בפועל.

(משיחת ט"ו באב תש"מ)

מוז איך מוחה זיין בטל התוקף!...

. . וואס ס'איז שוין פאראן דעם בריוו פון דעם רבי'ן דעם שווער וואס ער מאנט פון די תמימים צו זיין אויסגעהיט אין די ענינים פון שמירת הלשון. און ס'איז א דבר המבהיל אז א תלמיד האט א ברייטקייט צו פורץ זיין דער גדר בפרהסיא, און נאך איבער'חזר'ן עטליכע מאל!

. . בכלל, איז דאס ניט מיין תפקיד, דאס איז דער תפקיד פון הנהלת הישיבה; נאר אזוי ווי מן השמים האט מען מיר "מזכה" געווען צו דאס הערן - מוז איך מוחה זיין בכל התוקף! און זיכער וועל איך וועגן דעם נאכאמאל ניט דארפן ריידן, און מ'וועט ריידן בא די פארבריינגען'ס ענינים פון תורה ויראת שמים.

(נקדות משיחת קיץ תשל"א - מרשימה פרטית)

עשה לך רב

"עשה לך רב" - עוד יותר מבקשה נפשית!

עצם הידיעה שמזמן לזמן יצטרך לתת "דין וחשבון" לבשר ודם, תפעל אצלו להיטיב את הנהגתו, ולהוסיף בכל ענייני טוב וקדושה...

ולכן, הצעתי ובקשתי - בבקשה נפשית (ועוד יותר מזה, אלא שאין בידי לע"ע ביטוי מתאים יותר כו') - שיפרסמו את הדברים בכל מקום ומקום,

- בשמי, או שלא בשמי, בהתאם להתועלת בנוגע לקיום הדבר - שכדאי ונכון ביותר אשר, כל אחד ואחת מישראל, אנשים נשים וטף, יקיימו את הוראת המשנה "עשה לך רב", ומזמן לזמן יבואו אליו כדי לעמוד ל"מבחן" בנוגע למעמדם ומצבם בעבודת ה',

אשר, עי"ז יתוסף בודאי ובודאי אצל כאו"א מישראל בכל ענייני טוב וקדושה, הלך ומוסיף ואור.

(משיחת ש"פ דברים תשמ"ו)

יתכן שאשאל את הכותב אם יש לו "רב" ומה שמו...

מובן שגם מי שהוא "איש עמוק", שמתבונן ומתעמק בכל דבר כו', ויטען שצריך ריבוי זמן כדי להתבונן ולהתעמק מי הוא המתאים ביותר לעשותו לרב - הרי, מכיון שחבל על הזמן שעובר בינתיים ללא קיום ההוראה ד"עשה לך רב", כדאי ונכון שלכל לראש יעשה לו רב תיכף ומיד (ללא התבוננות והעמקה יתירה), באופן זמני בלבד, עד שימצא את הרב המתאים - לאחר ריבוי ההתבוננות והעמקה כו'.

וכדי להוסיף בזירוז העניין כו' - יכולים לנצל גם עניין של "איום":

מכיון שכותבים אלי פתקים וכו' בעניינים שונים, להוי ידוע שיתכן שאשאל את הכותב: האם קיימת את ההוראה ד"עשה לך רב", מה שמו של הרב!...

ולהוסיף ששאלה זו אינה חייבת לבוא לאחר המענה, או בד בבד עם המענה, אלא יתכן שתבוא לפני המענה...

(משיחת ש"פ דברים תשמ"ו)

צריך לשאול את ה"רב" גם ע"ד ענינים פחותים

עס איז פאראן אזוינע וואס נארן זיך און מיינען אז די ענינים פחותים צו וואס זיי קענען אליין צוקומען, וועלן זיי ניט פרעגן בא קיין "רב". אמת טאקע די גמרא זאגט "עשה לך רב" - יעדער איד דארף האבן א "רב", אבער פונדעסטוועגן, טראכטן זיי, אז דעם רב דארף מען פרעגן וועגן ענינים נעלים, און אויף ענינים פחותים דארף מען ניט אויסנוצן קיין רב, דאס קען ער אליין טאן.

איי עס גייט דאך א וואך, צוויי, און מערער און ער שטייט על מצבו, אבער פונדעסטוועגן - קלערט ער - צום רב וועט ער ניט גיין, ער וועט ווארטן אז "יערה רוח ממרום", און ער וועט נתעורר ווערן, און יעמולט וועט ער קענען גיין צום רב, אזוי ווי מען דארף גיין צו א "רב".

אויף דעם איז דא די הוראה פון מצות מינוי מלך, אז הגם טאקע אז דער ענין פון א מלך דארף זיין אויף גאר אנדערע ענינים, אבער פונדעסטוועגן, איז אפילו בשעת עס איז א פאל פון "אותי מאסו" - נוצט מען אויס דעם מלך אפילו אויף דעם. איז דאס די הוראה בכל זמן ובכל מקום, אז אין וועלכען מצב ער איז נאר, דארף זיין "עשה לך רב"...

(משיחת שמחת ביה"ש תשי"ג)

ניגונים

הניגון מראה לאדם באיזה מצב הוא נמצא ובאיזה מצב הוא צריך ויכול להיות

א ניגון ווייזט אים וואו ער איז, ווי ער דארף זיין און וואו ער קען זיין. וואס דאס איז ע"י התגלות העצם - עצם הנשמה. ניגון איז א פתח ושער וואס עי"ז קען מען צוקומען צו דעם וואו מ'דארף זיין. נגינה מיינט מען ניט נאר זינגען, נאר מען מיינט "אויסזיגען זיך", וואס די התגלות העצם זינגט זיך אויס אין א ניגון.

אין נגינה איז פאראן ניגונים של שמחה און ניגונים של מרירות. וואס די ביידע, שמחה און מרירות, האבען זייערע זמנים ידועים וקבועים, יעדע אין זיין צייט נאר בכלל איז דער ענין פון נגינה - התגלות העצם.

(סה"ש תש"ו עמ' 52)

בעל הניגון עומד לנגדו

[כ"ק אדמו"ר שליט"א צוה לנגן עשרת הניגונים של אדמו"ר הזקן (מלבד ניגון הד' בבות), ואח"כ הניגון "ניע זשוריצי כלאפצי", ואח"כ ניגון הד' בבות, וקודם שניגנוהו אמר]:

בנוגע לאמירת דברי תורה של אדמו"ר הזקן, שעל זה איתא בירושלמי "כל האומר שמועה מפי אומרה יהא רואה בעל השמועה כאילו הוא עומד כנגדו", הרי זה רק "כאילו", בכ"ף הדמיון בלבד; ובענין זה גדלה מעלת הניגון - שע"ז נעשה הענין ד"עומד כנגדו" ללא כ"ף הדמיון. וכפי שסיפר כ"ק מו"ח אדמו"ר שפעם צוה הצמח-צדק לנגן ניגון של אדמו"ר הזקן, באמרו שע"י ניגון נעשה הענין ד"עומד כנגדו" ללא כ"ף הדמיון, וסיים כ"ק מו"ח אדמו"ר: וכל א' מהמסובים הביט מסביבו לראות ש"עומד כנגדו"...

(י"ט כסלו תשי"ג)

יש "נארישע ניגונים" ויש "פנימיות'דיגע ניגונים"

עס זיינען דא פערשידענע ניגונים, פאראן נארישע ניגונים, עד"מ ער קלאפט מיט די פיס און פאטשט מיט די הענט, אבער עס איז גאר ניט, ס'איז אהן א תוך, און עס איז פאראן פנימיות'דיגע ניגונים, ע"ד ר"מ מנגן בכל מיני ניגונא.

(סה"ש תש"ט עמ' 278)

"מדארף וויסן פון וואנעט עס קומט"

באחת ההתוועדויות אצל הרבי, ביקש הרבי מאחד האורחים מאה"ק, בעל-מנגן ידוע, לנגן ניגון. אותו אחד ניגן עתיק המושר בקהילות רבות בישראל שמלותיו מספרות על דביקותם של ישראל בשכינה, וגם מנגינתן היתה של דביקות. אולם להפתעת הקהל,

קובץ תמים

הפסיק הרבי את הבעל מנגן, ואמר: "מדארף וויסן פון וואנעט עס קומט"... וכמובן, מיני
אז לא שרו אותנו יותר אצל הרבי.

(מפי חסידים - 'התמים' כז אדר-ניסן ה'תשס"ד)

סיפורים

לימוד התורה

פעם התבטא הרבי שאצלו, לימוד התורה הוא תאוה. מה אעשה, אמר הרבי, ותאוותי היא שכל אלו השייכים אלי ידעו ללמוד?!

פעם נכנס המשגיח בישיבת לוד ליחידות אצל הרבי. בין הדברים אמר לו הרבי: "מיינ רצון תקיף איז אז די בחורים זאלען קענען לערנען". ואח"כ המשיך ואמר: "א חסידישע שלא לשמה איז אין דריי אופנים – א) לימוד הנגלה בשביל להבין חסידות. ב) בשביל מבצעים. ג) להיות מקושר צו מיר".

מבחנים

אביו של אחד מתלמידי הישיבה בברינוא, נכנס ליחידות וביקש מהרבי ברכה לבנו להצלחה בלימודיו בישיבה. הרבי בירכו, אך הלה התעקש שהוא מעוניין בברכה מיוחדת, ואף הוסיף ואמר שהוא מבקש ברכה מיוחדת שתנחה את בנו ברורות.

הרבי ענה: "הכלי לכל העניינים הללו אצל בנך הוא יגיע. אם תהי' לו יגיעה, הוא יצליח". ובסוף היחידות שב הרבי ואמר: "וכמו שאמרתי קודם, הכלי אצלו זה יגיעה".

חת"ת

לאחד ששאל את הרבי האם להמשיך וללמוד את שיעורי ה'חת"ת', על-אף שמסיבות שונות אינו לומדם בעיון המתאים, אלא אומרם במהירות ללא שימת לב לנאמר בהן – ענה הרבי: "את שיעורי ה'חת"ת' עליך לומר בכל מצב ובכל זמן, אף אם לימוד השיעורים אינו בעיון, כפי שאכן הי' צריך להיות. ובדיעבד – אפילו אפזאגען עס איז בעסער ווי אינגאנצן ניט".

פעם אמר כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ: "עשר דקות של לימוד חת"ת – זה נוגע לו, לזרעו ולזרע זרעו".

מבצעים

פעם אמר הרבי לר' ניסן נעמאנאו ביחדיות: "מי שעוסק ב'מבצעים', שעל ידי כך הרי הוא עושה צדקה רוחנית גדולה ליהודי - הנה, כשילמד חסידות, מה שבדרך הרגיל הי' צריך לקחת לו להבין אלף שעות - עכשיו הוא יבין בשעה אחת, כפשוטו, וכן הלאה.

שבת

פעם ראה הרבי אחד התמימים בשבת לבוש בגדי חול, הרבי פנה אליו ואמר: "דער שווער האט געוואלט אז בחורים זאלן בייטן זייער לבוש אויף שבת, לאו דוקא א ליינגע, אבער בייטן פון בגדי חול צו או אנדערן".

כ"ק אדמו"ר מורש"ב אמר פעם: "התאוה שיש ליהודי בשבת-קודש היא המקור לתאוה שיש לו בכל ימי השבוע".

הכנה לתפלה

בשמחת תורה תשכ"ד בעת חלוקת 'משקה' לאלה שמקבלים על עצמם הוספה בלימוד דא"ח, הדגיש הרבי מאוד שייקחו 'משקה' רק אלה שיקיימו את ההוספה בפועל, ולא כפי שהי' בשנים קודמות. עקב כך, היו רבים שחששו לגשת ולקבל 'משקה'. ר' אבא פליסקין ז"ל שעמד ליד הרבי התלבט האם לגשת. אמר לו הרבי: "איר ווילט גאר קיין משקה ניט נעמען?! איך האב ניט קיין צייט, איך דארף זיך גרייטען צום דאווענען". וזה הי' בערך בשעה שש בבוקר, ארבע שעות לפני התחלת התפילה.

עבודת התפילה

פעם כשהי' המשפיע רש"ח קעסלמאן ביחידות אצל הרבי אמר לו הרבי: "בחור שאינו מתפלל לכל הפחות לעת מן העיתים בעבודת התפילה - הוא בכלל אינו בתומכי תמימים". הנ"ל נחרד כולו.

בחור מ-770 נכנס ליחידות אצל הרבי לקראת יום הולדתו, והרבי תבע ממנו את הענין התפילה באריכות ואמר לו את הדברים הבאים: "מילא בחור שחי בקרמצ'וג, ושם

קובץ תמים

לא התפלל כראוי, יוכלים להבין זאת מכיוון שהיתה שם מצוקה של רעב ועוני, אבל היום בארצות הברית, שאין צרות, הרי לא שייך מציאות שכזאת".

לבושים

פעם יצא אחד התמימים לרחוב ללא חליפה ולבוש בחולצה מוזהר לקנות דבר-מה, ובהפתעה עבר שם הרבי, הרבי עצר ואמר לו (התוכן): "די העמדל - מילא, אבער אן א דזשאקעט?!...!".

כתיבה לרבי

אחד התמימים שאל פעם את הרבי, למה צריכים לשלוח דו"ח לרבי על ביצוע פעולה, הרי הרבי יודע את הכל? והרבי ענה לו שזה על דרך מש"כ "וישב משה את דברי העם אל הוי", ורש"י מקשה על אתר: "וכי צריך הי' משה להשיב? אלא בא הכתוב ללמדך דרך ארץ ממשה, שלא אמר הואיל ויודע מי ששלחני, איני צריך להשיב", וכן הוא בנידן דידן.

צניעות

פעם התלונן אחד בפני הרבי על זה שכח הזיכרון שלו אינו עובד כמו שצריך ולכן הוא שוכח הרבה. בין השאר ענה לו הרבי שיתנהג בצניעות.

סיפורי חסידים

פעם הורה הרבי לר' אבא פליסקין שיספר לבחורים אלטע חסידישע מעשיות, באמרו: "דאס איז לחלולחית".

פעם נדחפו שני בחורים ב-770 כיון שרצו להתקרב לרבי. כשתהקרב פנה אליהם הרבי ושאל: "קראתם את ספר הזכרונות?" כאשר השיבו בחיוב, המשיך הרבי לשאול: "איך קראו לחתן השלישי של ר' אלעזר ראובן הנפח מדומברומיסל?" והבחורים לא ידעו. אמר להם הרבי "אז מה אתם נדחפים?" (כלומר מה אתם מנסים להתקרב אלי, הרי אפילו את ספר הזכרונות אינכם יודעים...).

עיתונים

פעם ציוה הרבי לאחד החסידים לקרב פלוני שהי' נכנס ויוצא אצל הרבי. באחד הימים סיפר החסיד לרבי כי הוא מוטרד מהמושפע הזה, כיוון שאומר לפעמים דברים שהם בגדר כפירה. אמר לו הרבי: "אני מכיר אותך, הוא סתם מדבר. ומסתמא קורא עיתון קודם השינה, וכשקוראים עיתון קודם השינה, אז למחרת מדברים דיבורים שכאלה..."

קריאת שמע ושינה

כל לילה הי' המשב"ק מכין שתי ספלים ל'נעגל וואסער' ליד מטתו של הרבי. לילה אחד המשב"ק הי' קצת תרוד ושכח להכין את הספלים כרגיל, ונזכר על זה ברגע שהרבי נכנס לחדר השינה, הוא רץ מיד לחדר השירותים שעל יד חדרו של הרבי ורצה למלות את הספלים, הרבי אבל ראה את זה ועצר את המשב"ק באומרו: "די וואסער דארף מ'נעמען פון דרויסן, נעם פון קיך, ניט פון 'בעטרום'".

שמירת הסדרים

פעם אמר הרבי לאחד התמימים ביחידות: "יש להשתדל שזמני התפלה והשינה יהיו בזמנם, כדי שתוכל לבוא בזמן לסדרים, ויש מספיק זמן בין הסדרים ללכת מחיל את חיל".

לאחד ששאל את הרבי ברכה לפרנסה ענה הרבי בשאלה: "איך הי' השמירת הסדרים כשהיית בישיבה?!"

קבלת עול

פעם אמר הרבי שבאמת לא הי' צריך להיות משגיח שישגיח על ה'סדרים' ב"תומכי תמימים", שהרי הבחור מצד-עצמו צריך ללמוד כל היום ולא יתכן שהמשגיח יבקש לדפוק על השולחן כדי לגמור את ה'סדר'! אלא, הסביר הרבי, למרות שצריך ללמוד כל היום – ה'סדר' זהו ענין של קבלת-עול. ולכן הנהיגו סדרים – שתיה' קבלת-עול.

פעם פנה אחד אל הרבי באומרו שאין לו 'גישמאק' בדבר מסויים. וענה לו הרבי: "לכתחילה צריך לעשות בקבלת-עול, ורק אחר כך מגיע ה'גישמאק'".

טהרת הדיבור והראי'

כאשר הגיע ר' זושא ווילמובסקי ע"ה לארץ ישראל התלבט היכן ללמוד. הוא פנה לר' משה דובינסקי ע"ה, ושאלו אם ללמוד בתומכי תמימים או בישיבה אחרת, לא חסידית. ענה לו ר' משה: בישיבה שאינה חסידית, תמצא את רוב רובם של התלמידים שוקדים בתורה יומם ולילה ומיעוטם - עוסקים בכל מיני ענייני עולם הזה. ברם הרוב - מקנא במיעוט... בתומכי תמימים, אולי תמצא אחוז קטן יותר של כאלו שלומדים תורה ללא הפסקה, ביום ולילה, ואולי יש קצת יותר מאלו העסוקים בעולם הזה, אך שם מקנאים הולכי הבטל בלמדנים. לכן - לך לתומכי תמימים!

סיפר אחד המזכירים: פעם כשהייתי בחדרו הק' של הרבי, שמעתי איך שאחד שעמד סמוך לחדרו של הרבי אומר מילה שלא כהגון מפיו, ופניו הק' של הרבי החווירו...

אחד דיבר בפני הרבי אודות הריפורמים ונפלט מפיו את המילים "ימח שמם", הרבי הגיב ואמר: "פון וועמען האט איר געהערט אזא לשון?!"

עשה לך רב

פעם גילו הרופאים אצל אחד התמימים מחלה מסיומת, הבחור כתב על זה לרבי, והרבי הוראה לו שישאל את ה'עשה לך רב' שלו. הבחור שהי' מופתע מהתשובה, ותמה על הקשר בין המחלה להמשפיע ניגש ושאל את המשפיע, אבל גם המשפיע לא הבין מה הקשר, ופנה את הבחור שוב לרבי. והרבי ענה (תוכן): "אם כן, לשנות משפיע".

הבחור לקח לעצמו בתור משפיע חדש את הרב יצחק שפרינגער, וניגש אליו עם התשובה של הרבי, תגובתו של ר' איטשע הי': "מה? הרבי שלח אותך בנוגע להמחלה למשפיע, אם כן שתדע שאין לך מחלה...!". ואכן בפעם הבא שהבחור הלך לבדיקות הרופאים בישרו לו שאין מחלה...

ניגונים

סיפר אחד המשפיעים: לפני שנים פתח יהודי אחד מסעדה סינית כשרה. העסק הלך מציון עד אשר ביום בהיר אחד, להפתעת כל הציבור, פשטו שוטרים על המקום, חקרו את

כל המנהלים, העובדים וכו' וכו'. מה קרה? התברר כי משרד פרסומות מסויימת הכינו מודעת פירסום על מסעדה זו. ובכדי להוסיף מראה אוטנטי הם הוסיפו אותיות סינית שגזרו מעיתון סיני. לאחר מכן התברר שקטעי עיתונות אלו נלקחו מעיתון קאמוניסטי, שתוכנה הייתה בגנות ארצות הברית וכדומה - מעשה תמים של בעלי חברת פרסומת כמעט והביאה לסגירתה של מסעדה המצליחה...

סיים המשפיע את סיפורו: מדוע אכן קרתה להם טעות כזו איומה?! התשובה פשוטה: הם פשוט לא ידעו לקרוא את הכתב, ולכן לא ידעו מה מסתתר מאחורי האותיות המשובות האלו.

כך גם לגבי ניגון. אנשים כערכנו לא יודעים מה עומד מאחורי הניגון, מהי שפת הניגון. ואל אחת כמה וכמה שלא יודעים מהי נשמתו. איזה תכנים נפשיים הוטמנו בתנועותיו.

שאלות

תורה

1. What purpose do teachers, Mashpiyim and Hanholo serve in Yeshiva?
2. What is the main task of a Bochur in Yeshiva, and how can he be successful completing it?
3. What is the Rebbe's תאוה?

מבחנים

1. About whom did the Rebbe say he would not receive him for a Yechidus or answer his letters?
2. Why shouldn't a bochur attempt avoiding tests?
3. Which mark did the Rebbe describe as "new to me"? And why wasn't this "mark" rational?

חת"ת רמב"ם

1. What are two reasons a bochur should learn Rambam?
2. How did the Rebbe respond when someone wrote to him that he doesn't learn the whole Chitas?
3. What did the Rebbe suggest about saying Chitas even though one does not understand?

מבצעים

1. What is today's war which Temimim have to fight?
2. Why must Mivtzoim be done with a Chayus?

קובץ תמים

3. What effect does Mivtzoim have on one's learning?

שבת

1. What did the Rebbe Rashab say one shouldn't do on Shabbos, and why?
2. What should be learned on Shabbos?
3. What the two things did the Frierdiker Rebbe institute for Shabbos Mevorchim?

הכנה לתפילה

1. What three preparations did G-D command us to make before davening Shachris?
2. What four effects does Mikveh have on a person?
3. What advantage does one obtain by eating prior to Davening?

עבודת התפילה

1. Is the Rebbe's relatively passive approach to Avodas Hatefila any indication that we are exempt from being involved with it?
2. What are the ideal thoughts of a bochur during davening? How can one attain these thoughts?
3. What did the Rebbe say to the Mashpia , Rabbi S. C. Kesselman about Davening?

לבושים

1. Where do we see exhibited the expression "America is not different"?
2. What did the Rebbe say about Bochurim who are "into clothes"?

קובץ תמים

3. What was the Rebbe's reaction when he found a Bochur walking down the street wearing a funny-looking shirt and without a jacket?

כתיבה לרבי

1. What gives the Rebbe great pleasure?
2. What (simple) advantage do you have when you write what you do to The Rebbe?
3. Why should you write to the Rebbe if the Rebbe already knows everything anyway?

צניעות

1. Do you have to be dressed even when you are alone in your room?
2. How should you get dressed and undressed?
3. What was the Rebbe's answer to the one who complained that his memory was failing?

סיפורי חסידים

1. What is the difference between a Jew that reads Chassidishe stories and the one who doesn't?
2. What is the "Coming out of Egypt" of Chassidus, and how is this achieved?
3. What difference is there between the effects of a true story and a fictitious one?

קובץ תמים

עיתונים

1. What is the problem with reading even Lubavitcher news in a newspaper?
2. Who is a today's Misnaged?
3. What kind of an impact is made when you read anything or do anything inappropriate before going to sleep?

קריאת שמע ושינה

1. How can you guarantee that your sleep will be spiritually proper?
2. For whose spontaneous entry into your bedroom must you always be prepared?
3. What was the Rebbe's answer to the one who asked if it was appropriate to read Sichos while lying in bed? And from where shouldn't water for Negel Vaser be taken from?

שמירת הסדרים

1. Why is it so important to be punctual to the Sedarim in Yeshiva?
2. What is the "Plowing" and "Sowing" in Tomchei Temimim?
3. What was the Rebbe's answer to the person who complained that he had problems in Parnasa?

קבלת עול

1. What is "*Kabolas ol*"? And who benefits from it?
2. If you don't have "*Kabalt ol*": 1) Who are you disobeying? 2) what does it lead to?

קובץ תמים

3. Does the *hanhala* have jurisdiction over you even after *seder* hours? If yes, how?

טהרת הדיבור והראי'

1. What is the problem with watching movies or television at home?
2. What was the Rebbe's reaction when he heard someone using foul language?
3. What differentiation did Rabbi Moshe Dubinsky point out between the bochurim of Lubavitcher Yeshivas and the bochurim from other Yeshivas?

עשה לך רב

1. How did the Rebbe express the importance of having a Mashpia?
2. What threat did the Rebbe make in connection to having a Mashpia?
3. What can be learned from the story of Reb Itshe Springer?

ניגונים

1. What does a Chassidishe Nigun show you?
2. Why did the Rebbe stop the Israeli from singing?
3. How did the Mashpia explain the superiority of Chassidishe Nigunim over all other songs?

נדפס לזכות

תלמידים השלוחים ותלמידי התמימים

"דעם רבי'נס קינדער"

**שיצליחו לעלות מחיל אל חיל להיות "חיילי בית דוד" ושיתנו
נחת רוח רב לכ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א והעיקר שיצליחו
להביא את ההתגלות תיכף ומי"ד ממ"ש**

לזכות

הרה"ח ר' שמריהו שי' בן פעסיא

ורעייתו גיטל תחי' בת לאה

מאטוסוב

לברכה והצלחה בכל מכל כל בגשמיות וברוחניות

ולמילוי משאלות ליבם לטובה

ובפרט שיפקדו בזרעא חייא וקיימא בקרוב ממש,

ושיזכו לקבל פני משיח צדקנו בשמחה וטוב לבב אכי"ר

נדבת התלמידים השלוחים

לזכות החתן התמים

ר' מנחם מענדל שיחי' שארף

והכלה מ' אסתר מלכה שתחי' פיינלנד

שליח ומשפיע בישיבתנו

לרגל בואם בקשרי השידוכין בשעה טובה
ומוצלחת יהי רצון שיזכו לבנות בית נאמן
בישראל בנין עדי עד כרצו"ק ולנח"ר כ"ק
אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

לעילוי נשמת

ר' יהושע בן ר' משה

יעקב ע"ה בערקאוויטש

לעילוי נשמת

מרת לאה בת ר' יעקב

ע"ה נאוויק

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

מהרה יגלה אכי"ר

•

לעילוי נשמת השלוחים למומביי הודו

הרה"ח ר' גבריאל נח הי"ד

והרבנית מרת רבקה הי"ד

הולצברג

ולעילוי נשמת בנם דובער ע"ה הולצברג

•

לעילוי נשמת

חי' מושקא בת - יבלחט"א - הרה"ת ר' אשר זעליג שיחי'

גוטליב